

SZŐKE
DUNAPARTRÓL

KÖLTEMÉNYEK

IRTA

DURA MÁTÉ

BUDAPEST
GRILL KÁROLY
CS. ÉS KIR. UDVARI KÖNYVKERESKEDÉSE
1889

MÉLTOSÁGOS
BÍRÓ PÁL

MINISTERI TANÁCSOS ÚRNAK

A MAGYAR KIRÁLYI

HONVÉDELMI MINISTERIUM ELNÖKI

OSZTÁLYVEZETŐJÉNEK

FERENCZ JÓZSEF-REND LOVAGJÁNAK

A MAGYAR NYELV, TUDOMÁNY ÉS IRODALOM LELKES

BAJNOKÁNAK

HÓDOLÓ TISZTELETE JELÉÜL

AJÁNlja

A SZERZŐ.

INDIÁN-DOLOG.

Fölcsapok én is indiánnak,
Mint sok mai modern ficsor . . .
Előre peczkelem az állat,
Ha lekonyúlva áll az orr.
Mert fejemen a strucz-madártoll
Vagy lószőr hátul ott fityeg :
Nem kérek bókot a leánytól,
De én sem adok senkinek.

Mi is ez a mi társadalmunk ?
Egy zavaros, büzhödt folyam !
Midőn a legédesben alszunk
Felköltének nagy komolyan :
Itt a szabó — s még mennyi szentem
Tudná az ördög vagy az ég ? !
Minek is az emberi testen
Az a sok ringy-rongy öltözék ?

Az indiánok szép honában
Nincs új divat, nincs új ruha.
Ott még lehet sétálni bátran,
Nem int a zálogcédula.

A tarka kajdács és kanári
Dalol bűbajos hangokon
S nem kell zsebemben kotorászni
Ha kis vadam megcsókolom.

Pedig ez a leány csak a szép !
Tetőtől talpig báj, erő —
Nincs rajta semmi folt, ragaszték :
Mint egy Istennő áll elő.
Pálmával egy hely van takarva —
A többi mind természetes.
Öledbe hull csak egy szavadra ;
Diploma-félét nem keres.

Ha rá nevetsz : lelátja terved,
És az csak az igaz gyönyör !
Annál tovább szabad szeretned,
Minél többször gyönyörködöl.
A lelke is ugy reng a kéjben,
Mint fürdő hattyu a tavon
S a hány csillag rezdül az éjben,
Annyi hó csókja ajkadon.

Ez lesz az élet ! Ide vágyom,
Hol megterem a bor, kenyér ;
A szerelem ez ős-világon
Egy örök-élettel felér.
Erdők hüsén ledől a lányka,

Az én rézbőrű kedvesem
S az óriás kaktuszok árnya
Borul reánk fönségesen.

FÜLEMILE . . .

Fülemile madár dalol
Ágas-bogas bokor alól :
Olyan búsan szól az ajka,
Megesik a szívem rajta.

Barna kis lány kökény szeme,
Megártott a tekintete . . .
Nézem, nézem, addig nézem.
A lelkem is sírni érzem.

Beh szomorú az a csillag :
Hosszú az éj, soká virrad.
Meg se virrad soha többé,
Éjszaka lesz mindörökké.

OSZTÁLYRÉSZ.

Nincs kezemben a rang, dicsőség hatalma
Hadakat vezetnem fényes diadalra.
Trónok büszke tölgye fejemre nem hajlott
Félvilágnak adni kegyelmet, parancsot.
De tanítani népet, lelkem szebb célta ére,
Világszabadságra, örökös békére.

Nézd, a magas bérczek szive érzéketlen,
Feje orkánokkal küzködik szünetlen,
Talpait a törpe mohnövényzet nyalja :
De lesöpri őket tengerek viharja !
Mig az arany nemes egyszerűségében
Szeretett király az érczek seregében.

A MAGYAR.

Befutám a nagy világot
Magyarhont,
Hol a magyar kedvtelésből
Magyart ront . . .
Több faj nincs oly bátor, lelkes,
Mint e nép —
Istenemre, már ezért is
Csak elsőnek illenek.

Tűzhelyénél kedves, vendég-
Szerető.

Jó kedvében alkotá a
Teremtő —
Neked adja szive minden
Érzetét.

Istenemre, már ezért is
Csak elsőnek illenek.

Lánya karcsú, s szép, mint az ég
Angyala,
Szive, bora és buzája
Mind arany.

Hűségének sincs a földön
Párja még . . .
Istenemre, már ezért is
Csak elsőnek illenek.

Róna sarja, büszke, czédrus-
Termetű,
Mint a villám oly gyors, olyan
Erejű.

Vitézségben, szeretetben
Minta-kép :
Istenemre, már ezért is
Csak elsőnek illenek.

Testvéred, ha jó barátként
Élsz vele ;

De honáért száz halált oszt
Vas-keze !
Az isten is páratlannak
Alkotó :
Istenemre, már ezért csak
Első is lesz nem soká !

MORZSA-OSZTÁS.

Te drága szép hölgy, jer kis lakomba
Kicsiny falatkám megosztani vélem !
Fészkünk nyugalmát szerelmi szódra
Királyi trónnal fel nem cserélem.

A morzsa-osztást csókunk kíséri,
Ha küzködünk is, amig csak élünk . . .
És sziveinkben gyönyör tetézi
Véget nem érő szeretkezésünk.

Ezer veszély, baj gyűl majd halomba,
Utánad a csáb sokszor tekintget :
De lelke a te lelkebe forrva
Megőrzi minden lépéseinket !

Szivem virága, patakja légy te ;
A hideg önzés nem boldogíthat. —
Hadd lesse a fényt kincs renyhe népe :

Több üdve nálam egy mosolyodnak !
Több üdve nálam, ha csak susogva
Említem is, hogy szeretlek mélyen !
Te drága szép hölgy, jer kis lakomba
Kicsiny falatkám megosztani vélem !

ADDIG ÉDES MINDEN . . .

Addig édes minden, amíg
Ki nem fogy a szív bora . . .
Rózsafának, mely lehajlik,
Szerelem a mámora.
Minek annak már az élet,
Kiben nincsen szenvedély ?
De mit ér lángszenvédélyed,
Ha nincs benne semmi kéj ?

Bú, keserv beh hasztalan kín
A kihamvadt tűz után !
Csók ha nem fakad az ajkin,
Vén anyó már az a lány.

Télben ne keress virágot,
Úgy se lelsz a hó alatt —
Tavaszod, ha messzeszállott
Magad is feledve vagy.

Szerelmet ha kérni késtél,
S nem kellett az élvezet :
Holdvilágnál, lámpafénynél
Bizony többé nem leled !
Gyöngy a harmat, míg a porba
Le nem verte a kaszás ;
Ha leverte, letaposta,
Sár, vagy pára, semmi más.

Addig édes minden, a míg
Ki nem fogy a szív bora . . .
Rózsafának, mely lehajlik,
Szerelem a mámore.
Aggkorod kint kínra halmoz,
Nincs a létben örömed :
Sok a vétked, menj a paphoz,
M megbocsátja bűnödöt.

MENJ FÉRJHEZ.

Menj férjhez, bárki kér,
Eredj, eredj !
Jobb, hogyha sir az oldaladnál
Öt-hat gyerek,
Mint hogyha bánat férge rág
A sziveden —
Mint hogyha bús vagy a világnak
Mindszüntelen !

Mit ér legszebb korod
Évein át
Kiáltni, hívni, esdni egyre
A csonthalált ?
Süket, vak, lusta az, szegény !
S két karja sincs —
Pedig a két kar ölelése
Édes bilincs.

Ha kér e kis fiú,
Bajusztalan ;
Bankója nincs, vagyona semmi,
Csak szive van :
Hő vágygyal csüngni ajkidon
Tud ám nagyon !
Nem több-e hát a lángoló szív,
Mint a vagyon ?

Fölösleg kérdened :
Hé, pajtika,
Tud-e szeretni mindörökké
Apád fia ?
Kínótte már rég ott magát
A máj s tüdő —
Légy rajta, hogy kötözve légyen
Az esküvő !

FECSCKE MADÁR . . .

Fecske madár röpiti a fiát,
Nyitva neki ez a boldog világ.
Jaj szerelmem, piczi madár, árva,
Te maradsz csak fészkedbe bezárva ?

Fecske madár elbucsuzik, elszáll,
Gyöngye szive úgy feldobog, úgy fáj.
Szivem, te mért nem válsz el a lánytól,
Vagy pediglen az egész világtól ?

Fecske madár ! ne szállj többé vissza,
Míg a szivem bubánat kínozza —
De mégis csak jőj vissza tavasszal
S hozd meg az ő szerelmét magaddal.

SZERESS CSAK !

Oh, mennyi szépség bánatodban
Te szép szomorú rózsá,
Ha szived halk imára dobban
S letérdelsz, meghajolva !

Megnyilni látom én ilyenkor
A gyász eget s e közbe
A szenteket könyekbe törve
Seregleni körödbe . . .

De szebb, dicsőbb vagy örömedben !
Miként a feljövő nap —
S bár örömed busitna engem :
Te csak örülj, szeress csak !

VÁLASZ-UTON.

Kétség'ésés, megőrlés, halál —
Szivedhez már mindegyik közel áll —
De ah, ezek lassan pusztítanak ?
Ha lemállt rólad minden égvonás :
Ott van előtted az öngyilkolás,
Az oltja szikrád ki leghamarabb !

Meghalni könnyü, ha lelked kevés . . .
De hol marad a túró küzködés,
Mely önmagában is már isteni ! ?
Sok, sok halott nélkül ki nyert csatát ?
Ifju korod ha küzdve jártad át,
Édesbek az élet gyümölcsei.

És vágyaid nagy része bár kihál :
A megmaradtak szép virágival
Annál nagyobb gyönyör az életed !
Elvesz a rózsák sok virág között —
S ha egykor egy meghozta örömed,
Nem hagyja Isten elviszitened !

Küzdj és remélj ! Az első testedet,
A másik lelked erősíti meg !
S ha e frigyét vezeti akarat
Nincs oly erő, nincs oly gát, csüggedés,
Tűz, víz, levegő, föld és vészre vész,
A melyen bizton át ne törd magad !

HAJÓSOK ÉNEKE.

Erős bizalommal tengerre kiszállunk,
Két ég mosolyogja be a mi világunk,
S mint dajka a bölcsőt, csendes türelemmel
Ringatja hajónkat a nyugovó tenger.
Velünk van az Isten, velünk van az élet,
O benne reménylünk bátor tengerészek.

Föltámad az orkán, az Úr e haragja
Magával a tengert vad tánczra ragadja.
Szétszórva hajónk és elülve a horgony,
Kapaszkodik a nép egy-egy deszka roncson.
Velünk van az Isten, velünk van az élet,
Ő benne reménylünk szegény tengerészek.

Sirály, homok és hab — felhők között tánczol,
Tölcséreket vagdal a forgó vízárból . . .
S mint északi sarkfény, mint nap tüze, tisztán
Mutatja hatalmát a röpködő villám.
Velünk van az Isten, velünk van az élet,
Ő benne reménylünk küzdő tengerészek.

Az éji sötétből napot hoz az égre,
Kegyelme vezérel bennünket a révbe.
S ha partra jutottunk, bánat se szomorgat,
Nincs vége, se hossza kedvnek, vigalomnak.
Velünk van az Isten, velünk van az élet,
Őt áldja örökké ajkunkon az ének.

BOLDOG MADÁR !

Lombsátorban enyhe fészek
Várja haza-érkezésed
Oh te boldog kis madár !
És ha van felujulásod,
Veled párod, kis családod
S neked zöldül a határ . . .

Ámde bús a csillag sorsa :
A világürt bebolyongva
Csak ragyogni kénytelen —
S bár a szívét egyre vérzi :
Sohsem tudja, sohsem érzi,
Mi a boldog szerelem.

ARATÁSKOR.

Fejet hajt az érett kalász,
Javába megy az aratás.
A sorba dőlt rendek között
Te, lelkem, a kévét kötöd.
 Szól a pitypalatty :
 Serényen haladj !
 Rivall a kakuk :
 Dolgozz, ne aludj !

Jer angyalom, én édesem,
Ha lankadok, dalolj nekem.
Ha hallgatom csengő dalod,
Munkámban el nem fáradok.

Kötekedik gaz veréb :
Munka majd, — gyomor elébb !
Rá pacsirta felel így :
Csak a munka áld, segít !

A déli nap nevet, ragyog,
Fölitta már a harmatot.
Fizet a termés gazdon —
Hej, édes lesz a nyugalom !

Búg a vadgalamb :
Áldás megfogant.
Fütyül a rigó,
Csak az ég a jó !

Fölszáll dalunk, zeng énekünk,
S csak dolgozunk, míg lát szemünk.
Nyomunkban a munkás sereg —
Szívünk olyan elégedett.

Nyáj kolompja integet :
Tejen adunk, édeset.
Dús a tarló, legelő,
Tele zsajtár és fejő.

Fézkén a fűrj elcsendesül
S imádkozik, nem egyedül :
Kezed a kezembe adod
S megáldjuk a leszállt napot.

NAPOLEON SZENT-ILONA SZIGETÉN.

Pokol szakadna bár utamba,
Nem vesztem én el ügyemet :
Legyek ezerszer szirtbe csapva
Célom felé bizton megyek !

Bömböljön a vihar dühödten,
Erdőt tövestől tépve ki :
Meg nem hajolva, nem törötten,
Daczolva, szívem megveti.

Ah mennyi kék a küzdelemben !
Vérem, mint a villám futja át . . .
Forr, lángol, edz minden erebben —
Kezdjük tehát meg a csatát !

Ember, világ, jer, harcra hivlak !
Halál, hatalmad megvetem !
Ne légy vezére harczaimnak
Te Sors, Remény, te Győzelem !

Magam legyek fényben, bukásban
A győztes, avagy a halott . . .
Népek ne sirjanak utánam !
De osztozni se akarok.

Viharra hát te lomha tenger !
Szakadj fölöttem meg, te hegy !
S a megtorlott lávák s kövekkel
Dobd a szabadba lelkemet.

Jöttöm legyen föld indulása,
Orkán dörgése haragom :
Indulok a harcz viharába —
Nézzük, ki tart fel utamon ?

TE ÉS ÉN.

Te a magasba vágyol,
Én le a mélybe . . .
Vajon el lesz-e célunk
Valaha érve ?

Téged ragad a szépség.
Bűvös csodáid
Fölviszik büszke lelked
Trón bitoráig.

Engem maraszt a jellem.
Fejem a régi . . .
Rongymezét koronáért
El nem cseréli.

Terád a fény, öröm vár,
Sok szolga, ének —
Rám a boldogtalanság
S egy átkos élet.

Szerelmed is virágról
Virágra szárnyal
S én küzködöm a tenger
Száz viharával.

VERITATEM REGIBUS !

Dalra agy ! és dalod szózatára
Kéj száll meg minden világokat !
Nap égőbb, és föld gyümölcsözőbb lesz
És a csillagágy virágosabb . . .

Lángra szív ! és gerjelmed tüzével
Áraszd e gömbön mi isteni :
Hogy a lélek kínban is szeressen
S még a kő is tudjon érzeni !

Álmaid ha dalokért beváltod,
Hiszel istent, szeretsz lányt, hazát :
Félisten ! tied az örökélet
S emberek közt nyerve nagy csatád !

VIGASZTALÓ.

Ha maga az Isten ránk nem támadott :
Minek zengjük azt a sötét bánatot,
Azt a fájó, honsírató éneket,
Melybe minden örömünk bele veszett ?

Ezred-évet átéltünk már ugyahogy,
Ettünk könytől jajkeserű falatot . . .
De hibánknak ki az oka ? Mi magunk !
Örökösen sírva-ríva vigadunk.

Bánatunkban honszerelmünk, örömünk . . .
Tettek helyett télenkedve könyezünk.
Éget a mult, nem hevít egy jobb jövő,
Minket ugyis, tudjuk, eltemetni jó.

Édes vérem, magyarom, ez csúf dolog !
Gyávaság is, hogyha jól meggondolod.
Szégyen is, meg gyalázat is jár vele —
Söpörné el könyeidnek tengere !

Ha magadban bizni megszűnt életed,
Nincsen akkor se jövőd, se Istened !
S ha tán halni, veszni akarsz mielőbb :
Lelsz magadnak még e honban temetőt.

Szép hazádban, szőke négy folyó között
Minden porszem honfi vértől öntözött . . .
Dicsőségről zene a dal itt éneket,
Rántsd ki kardod, öldököld le szégyened.

Vihar tombol hármás orom tetején . . .
Harczod, önkény, ott lesz aztán a kemény !
De velünk küzd a magyarok istene
S egy világot is meggyőzünk mi vele !

Ne zengjük hát azt a sötét bánatot.
Mít multunkban jövők is megsiratott . . .
Kezdjünk egy új, honteremtő éneket :
Abban még a meghalás is édesebb !

A RÓZSÁK HONÁBAN.

Nem is sejti a tavasz,
Hogy a tél is eljő,
Nem a nap, hogy sugarát
Elborítja felhő.
Ha ma még ifju vagyok,
Mért ne lennék boldog ?
Mért epeszszék el agyam
Tulvilági gondok ?

Veszem ahogy adva van
Az egész világot !
Ragyogón a csillagot,
Nyilva a virágot.
S hogy e forgó földteke
Ki lesz végre halva,
Azért tán a fejemet
Nem verem a falba ! ?

Rózsáival szép a nyár,
Gyümölcs kell az ősznek.
Vízben, légben, bogarak,
Férgek kergetőznek . . .
Mért kívánnék hát arany-
Himzést a — virágo ?
Hogy sirjából a hallott
Éldegélni járjon ?

Gyönyör a hol van elég,
Megterem a bú is.
Víg nekem a gyászmenet,
Hogyha szomorú is . . .
Tudom, hogy a siromat
Márvány sohse nyomja :
De hát mért is lenne az
Emlék ily — goromba.

Illatos zöld pázsiton
Játszom, mint a gyermek.

Hír, dicsőség, bús való
Beh könnyen feledlek !
Kebelemnek szétfoszol
Szenvedélye, vágya ;
Önfeledve röppenek
Virágról virágra.

Addig élem tavaszom,
Amig él szerelmem,
Addig szeretem a lányt,
Mig lehet ölelnem.
Mikor a lány nem szeret,
Csak aranyra hallgat :
Tudhatom, hogy vége van
Örömnök, tavasznak.

Mig hát fényes homlokom
S csókra áll az ajkam :
Zene, táncz, dal, vigalom
Sohse muljék rajtam !
Jer te lány, te élvezet,
Ragyogjon az orcánk . . .
Az legyen csak a bolond,
Aki követ dob ránk !

TAVASZ.

Gyenge fűszál lám kisarjadt
Tavasz-ifjú mosolyára,
Míg a színes ibolyáknak
Egy meleg csók lett az ára.

Törpe bokrok ölelést is
Vártak ám már a rügyeknek,
Erős vágygyal a magas fák
Mekivánták a szerelmet.

— Mint a naptűz messze őszszel,
Úgy apadjon ki szerelmem ?
Lányka, isteni ez érzet !
— Én vagyok-e a szivedben ?

BARÁTOMNAK.

Madarak pajtása,
Szivem jó barátja :
Hogy' éled világod ?
Vagy hogy éled, bánod ?
Mit tettél azóta,

Hogy nem vitt a posta
Semmi hirt felőlem ?
Cziczáztál a zöldben ?
Vagy kicsiny szobádban
Rimes andalgásban
Ölted az idődet ?
Nem idő-ölés ez !
Kinek lelke vágya :
Rá gyönyör forrása.
S ha kóstolta cseppjét,
Lángoló szerelmét
Égig szökni látja.
Nem vágy' a világba —
De nagy lelke mélyén
Alakot cserélvén
Világ és az élet :
Szébbé, kedvesbé lesz . . .
Hát ha ittál ebből
A mennyei cseppből :
Magasztaljon is fel !
Nem csüggedő hittel
Nézz a jövődbe !
Tartsd, becsüld te többre,
Mint a pénzt, vagy rangot !
Tudd meg, hogy a dalnok
Isteni szikrája
Istenből kiválva
Nagy hivatást érez —
Közeledj e célhez !

Népek jobbulása,
Földi menny világa
Van e célhoz kötve.
Boldog, ki elérte !
S lelke lánghevével,
Összes erejével
Minden életútnál
E nagy célra munkál !
Hát ne bánd világod !
Én nem bánom, látod,
Hogy poéta lettem.
Itéljen felettem,
Kinek kedve tartja.
Egy kezemben szablya,
A másikban zászló . . .
És ha lenne gátló
Akadály utamban
Ördög, avagy angyal :
Csontja halmazán át
Folytatnám e pályát !
S győztem-e, vagy vesztem ?
Gyermek, nő, öledben,
Egy se tartson vissza !
Lelkem bátorítja,
Ha te jössz utánam
Csüggedetlen, bátran !

AZ A FŰSZÁL . . .

Az a fűszál, amelyre rálépsz :
Hogy megcsókdossa fürgé lábad ! . . .
Csak te nem érted szívemet meg ?
Nem adod csókra rózsaszádat ?

Az a virág, mely kebleden csügg :
Üdvben, gyönyörben él-hal ottan . . .
Az a virág az én jövődöm —
Meghalok érted bánatomban !

Oh válts meg egy édes mosolylyal !
Hajolj rám, mintha rózsza volnál . . .
Szentegyház a mi nagy szerelmünk
És szívünk benne egy-egy oltár.

KARÁCSONYI KÉPEK.

I.

Hideg, fagyos szél sűvölt fel,
Csapja azt a szuró havat.
Palotákban vigalom cseng,
Ének a kis gunyhók alatt.

«Vigan, vigan ! bort ! s dalolni !»
«A Megváltó ma született . . .»
Szél kaczag rá . . . Ablak alatt
Felzokog egy árva gyermek.

Ki e gyermek ? Szegény gyermek !
Még csak rongy se nyulik róla.
Kérdezi a hópehelytől
«Ki a világ Megváltója ?»

Forró arczán hópehelynek
Olvadozó gyöngye reszket.
«Majd ott fenn, a másvilágon
Ott tudod meg, árva gyermek.»

II.

Roskadozó öreg koldus,
Csak az inség karja tartja —
Fényes, fehér hóruhában
Hó részvéttel baktat arra.

Meg-megbotlik, megingatja,
Mint vén fát a téli szélvész.
«Jöjj velem, te árva gyermek,
Gunyhócskámban te megférsz még.»

És az árva elaléltat
Kebelére felkarolja —

Segit neki a zimankó,
Hazafelé löki, tolja.

III.

Urlakokban nóta vágat,
Mint megannyi rémes átok —
Csendesen szól a pórének :
«Mennyből jövök most hozzátok.»

És az égből visszazeng rá :
«Alleluja, alleluja,
A Megváltó bizonyára
Az Ur Jézus : Isten fia !»

S a hópelyhek s a kopasz fák
S a bércz is azt visszazengő :
«Ő az Isten dicsősége,
Ő az igaz üdvezítő.»

IV.

Amig fenn a kastélyokban
Dózsöl, tombol a vígalom
S amig lenn a vityillókban
Osztoznak a falatokon :

Addig égben angyaloknak
Száll imázó szende serge,

A föld mind az öt vidékén
Ég áldását szólva, ejtve.

— Oh, mily boldog, a ki hiszi
Ezt az égi nagy szerelmet !
Dicsőség az ég urának,
Békeség az embereknek !

IGAZ, NEMES GYÖNGY . . .

Igaz, nemes gyöngy a szerelmed,
Mint minden nőé, kedvesem !
De kik igaz becsére néztek :
Ha vagytok is, csak kevesen. . .

Nem szivetek, kezetek érzi,
Ott játszotok folyton vele :
Mint széllel a rongygyá letépett
Májusi rózsá levele.

És addig is foly a kedélyes,
Az édes játszma, a rövid :
Mig egyszer csak a szép igaz gyöngy
Kavicsra esve — széttörík.

SZEBB VILÁG.

Ajkaink ha egybeforrnak :
Mit nekem a ma, a holnap,
Nagyravágyás, fényes álmok ?
Elfeledem a világot !
Tudom ugyanis, az a vége :
Belevesz a semmiségbe . . .
Élet, fény, mi benne látszik :
Hazug ábránd, változás mind . . .
Porrá válik a korona
S koronává a föld pora.
Mért törödném hát a búval,
Földi bajjal, szomorúval ?
Azon a kis kedves csókon
Öröklétről szól a sorsom —
Szebb világ az üdv tebenned,
Amint lágyan átölellek
S mennybe ringat édes kebled —
Mennyországom a szerelmed !

SZIV ÉS ÉSZ.

Hát biz az csak úgy van, úgy volt
S mindig is csak úgy leszen :
Birálgatjuk a világot
Szemmé csinált üvegen.

Az pedig már fényesebbé
Nem teszi a sugarat . . .
Ily a milyen színben látjuk,
A világ annak marad.

Ész úr csupa ész az — agyban,
De a szivhez nem cseveg
S sziv koma ha rágyulad, hát
Rombol, mint a fürgeteg.

A hideg vitatkozásban
Lesz-e ellen jó barát ?
Össze-ütik, de nem iszszak
Ki az egység poharát . . .

Mert mikor a nedv a szivben
S az észben is fölpezseg :
Egymást rögtön felpofozzák,
Éppen mint az emberek.

RIADÓ.

Voltak hősök, fényes honfiak,
Kik hazánkért készen haltanak.
Előttünk is ím a példa int :
Harczra mind !

A király és hon személye egy,
Érte a magyar halálba megy !
Istenünknek ebben kedve tel' —
Harczra fel !

Míg lelkünk az égben éldeleg :
Áldja a nép a vitézeket . . .
Harczi sírunk jobb álmot is ad :
Harczra hát !

Szép az élet, ha delére jön ;
Szebb a halál itt a harcmezőn !
Harcz fiának kettős üdve jár :
Harczra már !

Ha ügyünk szent : szent, dicső a czél !
Dörg az ágyú, csattog az aczél . . .
Győzedelmünk istenarcza int :
Harczra mind !

HIRLAP-OLVASÁS.

1.

Olvasgatom a hirlapokban
Az eljegyzési rovatot.
Rád gondolok s úgy látja lelkem,
Hogy te is azt olvasgatód.

Te elmerengsz oly boldogan, mint
A minden üdvök angyala —
Én egy kérdésen tépelődöm :
Egygyé leszünk-e valaha ?

2.

Itt egybekelnek Rang Dicsőség,
Fény Pompa, Szépség Szerelem —
Nézem jövőm s érzelmem árja
Gyöngyökbe tör ki szememen.

Hozzám kötöd-e ifjú élted ?
Frigyünkről szól-e a madár ?
Vagy te egy más karjába dőlsz, míg
Engem megöl a búhalál ? !

3.

Felhőtlen a menny csillag ezre
A kéjt, szerelmet hirdeti :

Mig van remény és hit szivedben :
Szeresd, öleld és higj neki !

Fözlúg a Föld ; minden szavában
Éjféli rémek zajganak :
Engem szerezz meg, nekem áldozz,
Mert a szerelem is anyag !

4.

Ha csak mint egy porszem : nekem a
szivedben

Adnál annyi helyet :
Teremtenék abból egy ragyogó, fényes
Világegyetemet.

Te lennél az isten ; bölcs kormányzatodban
Nem lenne bús senki —
S megtanúlnál végre igazán, valóban
Engemet szeretni.

5.

Majd mikor mi nem leszünk már,
Betakart a síri éj rég :
Lesz-e, a ki átlapozza
Szivem egyszerű meséjét ?

Ezredév ha tovaszállott :
Rangra, kincsre mit sem adnak !
S a szerelmes olvasópár
Elnevez boldogtalannak.

MEGNYUGVÁS.

Merőn nézlek, túlvilági élet,
Rémeidtől egy cseppet se félek !
De gyönyöröd hite sem hevit —
Csak csodálom oltár-képeid.

Anyja édes jó tetején a gyermek,
Férfiúvá maholnap kifejlett.
Sokat várnak, remélnék felőle,
Hogy már vállán sorsa, szép jövője —
S megkezdi az életet lenyűnni.
Bohó, kurta kéjekért hevűlni.
S ha megjött a józan ész, a hűlés :
Sirba rántja a megsemmisülés.

Ennyiből áll hát ez isten-élet ?
Istenibb a túlvilágon ébred ?
Bíztass, bíztass, csalfa lepke, hit !

Ime, a remények, a virágok,
Mint megannyi lelki délifábok

Adják a túlétet képeit.
Tavaszkéblén nő a lombok ezre,
Földből kikelés hitét jelezve —
S meg letépi őket hervadás.
Vagy tekintsünk az ég-boltozatra :
Csokdossa a csillagok tűz-ajka,
És hitünk hát hogy lehetne más,
Mint magasztos nagy feltámadás . . . !
Igen, igen, az a meghalás !
Földi gyenge porházát levetve,
Rögtön mennybe száll az ember lelke —
-Sőt testét se éri rothadás . . .
Hanem az is angyalszárnyra kapva,
Emelkedik, vágtat a magasba —
S minden földi kéjt vive magával,
Istenéhez szökik innen által.
Hol nyühetlen ruhád lesz a jóság,
Fénysarud az örökké-valóság.
S ott valósul újra minden álm,
Mi kéj, üdv volt ezen a világon.
Hitvesed se kell vigyázni többé,
Ott már téged szeret mindörökké,
Kéjjel és gyönyörrel gazdagon . . .
Mi itt sorsa ez anyag-világnak :
Nincsen ott kín, búbaj, síri bánat,
Tengereknél mélyebb fájdalom.

Az erőszak s vérbűnök barátja
Ott már tisztán az erényt imádja
S király és vak koldús jó rokon.
Vétek, átok, mind meg van bocsátva,
Még a Sátán is az Urat áldja,
Ki egygyé tette a végtelent
S minden élőt magához emelt . . .

Ugy van, úgy van ! Ezt mind tiszteltem,
S e kegyet kért imám végtelen —
Legkiváltkép csak feléd, feléd,
Te gyönyörrel tele égi lét :
Csak feléd száll keblem indúlatja,
Ha már a hit tejutad mutatja —
Távozz, távozz, rothadás tudata,
Velőt rendítő megsemmisülés,
És örökre porral egyesülés ! . . .
Hamuvá vált fának nincs virága,
Millió tavasz se hoz reája —
De a magból gyümölcs támad újra
S bár létedre sűrű éj borulna :
Napot hoz rád a nagy Isten ujja !

Nézd azt a koporsót, a halottat :
Minden ősi részeire rothadt.
A természet maga ellen lázadt !
Halva minden : dicsőség, gyalázat,
Napsugár, föld, víz és levegő —
Nincs az Űrben éltető erő ;

Vak sötétben őrült rohanásba
Naprendszerek zuzódnak egymásba —
Mig beáll a teljes nyugalom
S a halál is már tétlen atom
Az idővel egy ravatalon.

Ha betelt hát az Ur hamvadása :
Hol vár tested a feltámadásra ?

Vagy talán magad te többre nézed,
Hogy ily vakmerőn kelljen beszélned :
Mint azok a világ s égi testek,
Kik egy örök naprendszert követtek
És most kilöketve, szétzuzódva,
Hamvaik tán hamvaiddba szórva ?

Merőn nézlek, oh sötét enyészet !
Rémeidtől egy cseppet se félek !
Ha átölel semmitő karod :
Csak az ősi ködbe olvadok.

Földanyámnak kebelén pihelve :
Nyugton megyek a nagy ítéletre,
Hol az Isten szava tüzet áraszt
S egy uj világ zengi rá a választ
Most már örök édes szeretetben —
S újra élek, megtisztúlva, szebben !

FÁTYOL.

Kinek szól az a bűvös reménység,
Az a napfény őszi alkonyon ?
Kinek szól az az égszínű fátyol
Fellegtelen, márvány arczodon ?

Fényárját elönti a tüzes nap
Vig lombokon, zordon hegyeken
S egyaránt a szerelemnek áldoz,
Mint maga az örök végtelen . . .

De te, midőn oly messze vagy tőlem,
Mint földtől az Űr sarkcsillaga :
Biztathat-e a sugár reménység :
Hogy szived megszeret valaha ?

Oh, én el nem érhető reményem,
Dobd is el e kárhozat jelét !
Az a kék ég hasztalan beszél :
Csillaga csak nem jó közelébb.

Vagy ha jó is, meginog reája
Minden naprendszer mindenfelől
S hamarább, mint az enyém lehetnél :
Az egész mindenség romba dől !

HARCZKÉSZEN.

Ez a kis selyembajusz, mely
Orrom alatt holdsugárzik :
Hova vágyik szakadásig
Ér-e ajkad biboráig ?

S csókba fojtott vallomásom
Szived, vagy a vágy fogadja ?
És hevének, érzetének
Szerelem lesz foganatja ?

Vagy tüzéből — büszkeségből
Kizökkenti egy komoly szó,
Hideg, önző, gyászt jelentő,
Gunyoló, mint a koporsó ?

Tündérország szép menyország,
Követ vágyam, menj csak arra !
Piros zászló, fényt sugárzó,
Légy hatalma, bizodalma !

Hadvezérem és a ser'gek
Egytől-egyig fölesketve
S királyukat vezetik majd
Győzelemről-győzelemre.

HA RÁD EMLÉKEZEM.

Ha rád emlékezem :
Megnépesül kihalt világom.
Emlékeid, ez álló csillagok
Ragyogva hintik búmnak éjjelébe
Az enyhület sugárit.
És keblemből a lomha bánat
Szivem kitépve, messzeszáll.
Nem érzek.
Eszmélkedem csak.
Volt rá idő : mikor csak érezék !
Mert szivem áldozott neked.
Az ész el volt temetve akkor ;
Virágillat volt szemfedője,
Rózsalevél a sírhalom.
Mégis mi más volt az az élet !
Hajad arczomra omla,
Mint pálmatorzsre a hű lombkarok,
Mint szomjas pástra a hűvös patak,
Mint csendes estre a villámos éj.
Csókod a hetedik mennybe ragadt
Szerelmünk kéjes érzetén :
Mint feljövő nap a bus éjszakát,
Miként ima az ember-lelkeket,
Mint Megváltót a fényt lövelő hit . . .
S hívek üdvigérő szavadnak !

Meg is nyerém !
Ott öldököl minden ízemben
A megdicsőülés:
Egy vad, örületes — pokol.

ISTEN.

Ha az agyba szívet teremtettél volna :
Egyik nem szeretne, másik nem dalolna.
S ha ezek trónjára nem teszel egy lelket :
Legdicsőbb munkádat, az embert elejted.
S bár az éjszakának a nap lenne holdja,
Minden csillag égne nappá varázsola,
Tél soha se volna, de fény és virágzás,
Örök feltámadás, kéj, üdv, béke, áldás —
S ezerszer üdvösebb lenne a természet :
Én csak az emberben lelném Istenséged !

BÖLCSESEG.

Ne vessünk a nevetőkkel
S a mikor kell : sírni tudjunk !
Az alázat, egyenesség
E világban biztos utunk,

Vad harag, bú, csufos átok
Sohse ülje sziveinket !
Irigységből, gyűlöletből
Meg ne bántsuk elleninket.

Futó álom ez az élet,
Belehalnak napok, évek —
Míg örökre el nem alszunk :
Ne muljék az élv se rajtunk !

EGY RÉGI CSATATÉREN.

A nagy természet által alkotott
És kéz-csinált völgy és halomsorok
Mily csendesen nyujtóznak végig itt !
S a kis virág is mily békén virít !

De zajos volt e helyen a világ !
Hallottad vón a harsány trombitát
A paripát amint tüzei fel,
S a mint a gyors inú rohamra kel . . .

Hah ! az volt ám csak a földrengető,
Egybe mikor roppant a két erő,
Világverő mindkét fél egyaránt
S a leggyávább se féli a halált :

Kard kardra dőlt, birokra a csata,
S eldőlt bizony, ki meg nem állhata —
Hóse-java hegy görgő szirtjeként,
Erdőt pusztítva, míg völgybe tért . . .

És láttad vón a két vezér-királyt,
Midőn a tűz zömén küzdterre szállt
És száz halált csapott egy-egy csapás,
Miként az agytörő földindulás !

A nap megállt, feszíté szemnyilát,
Nem látott mér soha ilyen csodát :
Mint forgatag, mi habból évig ér,
Hadtesteket pusztít a két vezér . . .

S mire a nap ott hagyja az eget :
Se vezérek, se roppant nagy sereg ;
Mind egy lábíg dicsőn elestének
A koronás fejű félistenek.

A két vezér egymást ölelte át
Hogy szívbe döfte a hideg halált,
Mint ha vivná ott is, enyészeten :
Ké legyen a dicső győzelem ?

— A név is névtelen már, hir se él,
Mely tetteik nagyságát zengené.
A történet se jegyzé e napot,
De érdemük így még szebben ragyog !

— Munkás, kinek sarlója itt arat,
Hol e dicső elestek nyugszanak :
Kalaplevéve zengd a csatadalt,
Hadd álmodják mindkétfél diadalt.

Te vándor, ki utad erre veszed,
Ahol e völgyek s halmok fekszenek :
Sarud leoldd és hajtsd meg térdeid,
Tiszteld a mult szabadság-hőseit !

S te lány, kit itt megszáll az áhitat,
Mig összegyüjtöd szép virágidat :
Tudd meg, hogy szived úgy azért örül,
Mert dicső hősök lelke vesz körül !

VALLOMÁS.

Az igaz, hogy rossz fiú valék
Szerettem a kéjt, az élvezet ;
Gyorsan váltott napot, éjt az ég
Gond nem üzött életem felett.

Habzott a kehely, dalolt a lány,
Üriténk a gyöngyző poharat . . .
Az aranynyal fizetett cigány
Bőgő-húrja sokszor megszakadt.

S ha megszállt a kedvnek érzete,
Belefojtva mind, mi keserű :
Melyik lélek birt volna vele ?
Megsiratta csillár, hegedű . . .

Ugyde, mint egy röpké pillanat,
Hamar eltűnt ez arany-korom . . .
S ma csak egy bánt, egy vad gondolat :
Mért nem haltam én meg akkoron ?

Tán a sirban nem kínozza most
Ez az édes égő gyötrelem !
S nem kérném az éjt, a csillagost,
Hogy csak ezt a lányt adja nekem —

És ha látom : nem kén' féltennem
Már nagyon megbomlott eszemet . . .
— Oh lány, ha van benned szerelem :
Egy szavadra példás férj leszek !

TE VAGY !

Te vagy az Erős, te vagy a Nagy,
Te a térben leghatalmasabb,
Ott lész az idők végeiben,
Te vagy a Főúr, te vagy az Isten.

Te vagy az Örök, te a Dicső,
Te a Végtelen, te az Idő ;
Benned kezdte a Tér életét,
Te vagy az Élet, te vagy a Lét.

Te vagy a Jóság, a Kegyelem,
Roszszat, vagy gonoszt nem tész velem !
Égjen bár rajtam lángostorod,
Színedet látom, kezem fogod.

S elleneim bár rám törjenek :
Éjben is látja csillagszemed,
Lelkem Elődbe hajtja magát,
Tőled nem félem én a halált.

Üljön enyészet poraimon,
Porom is te vagy : Benned bizom !
Ki forгатod nagy égrendszered,
Csontjaimat Te összeszeded . . .

Te vagy Enyészet, s a Végtelen
Én mindenható Úristenem !
Te vagy az Élet, a Ragyogás,
Te a Halál — a Feltámadás !

CHAOS.

Minden század uj csillagot derit,
Ezredek uj napot állítanak,
Egy milliárd uj naprendszert teremt —
De mint az ür, az ész csak ős marad.

Üstökösök száguldnak át vadúl
Napködökön, világegyetemen —
Az egyik egy sark-napba hull bele,
A mászt meg elnyeli a végtelen.

S majd szebb napkör szellemi jönnek el
S teremtik át a földi levegőt . . .
Itt-ott a fény már uj eget mutat ;
A zöm tagadja s butább, mint előbb.

Ősállatok, füvek, néptörzsökök
Eltűnnek az avar patakjakép . . .
Vak éjú Föld, vas-izmú rögödön
Mit hisz majd rólunk a csepp-ivadék ?

Mert mint az üstökös, a lélek úgy
Rohan — s le hull . . . Ki tudja : merre, hol ?
A nagy multon borong még szellemed
S már a jelen előtted haldokol.

S ha a jövő eszével szólnak
Az égbe látó isten-emberek :
Bennünket, kik az ürben szálldosunk
Az őskorhoz képest kicsinylenek.

Mig ha az ősidő néz vissza ránk,
És a jövő kor nemzedékire :
Az alkotás nagyságához dicsőn
Minket emel istenné szent hite.

— Minden század uj csillagot derít,
Ezredek uj napot állítanak,
Egy milliárd uj naprendszert teremt —
De mint az úr, az ész csak ős marad.

HALDOKLÓ BÁNAT.

Megvetették már nekem
A halotti ágyat,
De belefeküdt maga
A fekete bánat.

Szörnyű nézni : hogy gyötri
Az örökös álom . . .
Költeni meg nem merem,
Mert halálát várom.

Ti is lassan, csendesen
Szóljatok felette :
Mert az lenne még a jaj,
Ha életre kelne !

AZ ESZKIMÓRÓL.

Tánczol bár a földgolyó,
Boldog csak az eszkimó.
Jégből rakja palotáját,
Zúz adja legszebb virágát,
S puha zuzmó, meg moha
Olyan édes nyoszolya
Hogyha már van asszonya.
De kemény szó itt az asszony,
Nem igen ad minden alkony.
A kicsi fél-láb legény
Bús is ezért, a szegény.
Mikor jó a rózsahajnal
Moha-csókoló ajakkal :
Öltözékét rendbe kapja,
Kioson a tengerpartra,
Ábrándot szó, gondot kerget,
Rabja lesz a kék szemeknek !
Szem, mely ragyog, mint az ég,
Ajk, melyen csók tüze ég —
Az epeszti a szivét.

A nő lehet öles, araszt —
A szerelem mit bánja azt !
Lám az izé is — a hideg
Kis jégcsapoknak hizeleg,
Míg a fél éves nap nem alszik —
De mihelyt az éj lépte hallszik :
Nagy jégcsapot ölel, szeret . . .
Lány termete hát egyre megy.
De más itt a baj ördöge !
Legyen bundája, köntöse
Selymes, lágy medve-bőrből,
Iramszarvasa csőstől . . .
Aztán ha jön a lakzi :
Lehet vigan mulatni.

Míg így száll, csapong a lelke,
Jön a fóka, jön a medve.
A lapos sark szele fu ;
Van vérontás iszonyú —
Oda szalad apja, anyja ;
Az megöli, ez lekapja.
S ősi szenyben, megmosatlan
Süti-főzi már a katlan . . .
Jár a csontja szájról-szájra,
Az harapja, ez lerágja.
Ajukon a zsír csurog,
Halzsír-mécsük sustorog.
Iram-tejből erjedett bor
Kiragad a gyomor-bajból,

És ha van egy csepp eszed :
Magad torkig eheted —
Mert lesz ám nagy éhezés is,
Belepi szád a penész is.

Int azonban a tor vége,
Sor jön az orr-dörzsölésre
S jön a tiz család feje,
Fejedelme, szelleme,
Minden áldás jár vele.

Ajtó nyilik, szél beszökken
Kél örömköny a szemökben.
Trónörökös szive dobban,
Hinni kezd az angyalokban, — —
S orrát, mely im leköti :
Már nejéhez dörzsöli.

Észak-sarkon szép az élet !
Ide jertek agglegények :
Itt él a dal, szerelem.
Vár a nő ifju erőben
S moha-ágyon, medve-bőrben
Sohasem lesz hűtelen.

TELEKMÉRÉS.

Kimérik a telket, ennyiért fizettél,
Ennyi vagy a földön ;
De ha e kis pontnál, ennél a túhegynél
Csak egy lépéssel is távolabbra mennél :
Pör nyel el, vagy börtön.

És az ember épít, vádolva, vagy védve
Törvényes bilincsen —
Ha nem is egyvégbe : egymás tetejére . . .
Arról számot, hogyha fölépít az égbe
Csak nem kér az isten ? !

ESTI HARANGSZÓ.

Az est komor harangszavára
Szivem' remegés tölti el :
Siet az élet, gyönyörének
Minden csepjét élvezni kell.

Oh hány bohó dőlt már a sirba,
A ki soha nem szeretett !
És most a fűszál s vadgalambpár
Kaczagja álmai felett . . .

Hát így megy ez ! Elfut az élet
Míg alszanak a jámborok . . .
Virág lehull, a lomha vén föld
Nagy hasztalan tovább forog.

S nem nyújtja többé drága csókra
A lányka édes ajakát,
Míg a harangszó elmúlóba'
A temetőkön suhan át.

ÁLOM-ÉLET.

Csak álmaimban lássalak hát,
Ha ébren már nem lett szabad !
Csak álmaimban szívjam ismét
Gyönyörben égő ajkadat . . .

Elég lesz nékem ez az üdvből !
S én kérni fogom istenem :
Engedje meg a túlvilágon
Ez álmat ismétlenem.

Így nem halok meg ! Az enyészet
Teéretted kímélni fog —
S ha ez álmod örök : mit bánom
Ha soha föl nem támadok !

BÉKÜLÉS.

No add kezed ! Mit tétovázol ?
Miért lángol a harag szemedben ?
Megküzdünk mindegy akárhol ;
Harcz, vagy gyilok nem űz el engem.
Békédre nyujtom békejobbom,
De haragodra is csak azt . . .
A kard egy életet szakaszt —
Te dőlsz, vagy én, hitemre mondom !

Sok volt a jó búból, közönyből,
A nem-tevést szörnyen meguntam.
Leggyülölőbb boszudat öltsd föl —
S légy ember e mi háborunkban !
Tisztás a tér, vedlett az erdő,
Hidalva tó, folyó, patak ;
Nem jelzi nyom kis multamat
És megsiratni senki sem jó.

Csak rajta hát ! ragadd a fegyvert,
S ha jól találsz, taszítsd szivembe !
Úgy gyülölöm e lomha tengert,
Melynek megannyi kincse rejtve . . .
Gyülölöm, mint a söpredéket,
Mint a világot s önmagam'
Aki bolyongtam uttalan
Keresni s föltalálni téged.

Elő, elő ! Ne menj utamból !
Vigyázz, figyelj, mert megragadlak!
Legyen sötét véstől, vihartól
A föld, a lég s a büszke mennylak !
Csak egy legyen a lángoló fény :
Fékezhetetlen haragunk
Amint dicsőn összecsapunk,
Mint két dühödt halálos örvény.

Lázongó vérem szilaj orkán,
Mely népeket öldös rakásra —
Haragom benne vad-oroszlán,
Mely a halottakat elássa . . .
Vér kell nekem, vér, a te véred !
Nem a földre, szivembe ontom . . .
Minek neked e semmi élet,
Te gyáva faj, én földi Sorsom !

Igy ! Lám a harcz nem volt hiába !
Megsemmisülsz szörnyű ködoszlop.
Belevegysz az örök árnyba,
A melybe egykor én is oszlok.
Ne jelzze kő rút gyávaságod,
Te legnagyobb ellenfelem —
Emléked is eltemetem
S megyek ölelni a világot.

Az emberek közt szerte-szórva
Oly annyi a báj és a kellem,
Mint csillag megannyi bolyba'
Ragyogva szebben, fényesebben.

Vezess, vezess szép ifjuságom !
S te legszebb angyal, Szerelem,
Kísérj el engem, jöjj velem,
Üdvöm ha lesz, benned találok.

Ne félj ! Ne nézz bűnös kezemre,
E vért a könny lemosta róla . . .
Önsorsom tört az életemre
S én lettem a meggyilkolója.
Nyílt arczczal állok most az égnek :
Sorsom ha gyáván elveszett
De megmentém az éltemet . . .
S nem drágább-e egy ifju élet ?

Jöjj hát ! Vezess ! Hiszek, követlek !
A legszentebb út a te útad.
Multam nincs. Jövóm te teremtsd meg
És tedd fölé szép koszorudat.
Mi fény, meleg, nap s csillagokban :
Egy átfogó tekinteten
Megszázszorozva föllelem
Az értem égő vonzalomban.

AGGLEGÉNY-DALOK

I.

Csitt ! . . . tánczra, danára legények !
Csak vigalomban az élet !
Föl a telt pohárral idején —
Éljen az örök vig agglegény !

Ménes szúze szíja ki csókod,
Csapni se kell buta bókod.
Sorsasszony szebben nevet feléd,
Mint akárminő vászoncseléd.

Pokolba tehát a czudarja,
A ki a nőt meguralja
S nem dalolja elvünk ünnepén :
Éljen az örök vig agglegény !

II.

Ne házasodjatok legények !
Úgy szép az élet, ha szabad —
Mért hajtánánk nehéz igába
A büszke férfiú nyakat ?

Szobád ölén, vagy a világban,
A nő bizony sehol se más :
Mint kész vihar, szerelmi önvád,
Bú, unalom, pironkodás.

III.

Komédia az élet . . .
Hát könnyedén veszem
S legényt ha lányba botlott :
Csufolom, nevetem.

Előre, jobbra balra,
Mindenfelé virág.
Ma vettem egyet észre,
Egy kedves hárpiát.

Aztán velem mi történt ?
Széfyen kivallani !
— Még most is mintha bennem
Mozogna valami ! . . .

IV.

Megénekelném a tavasz száz
Virágát, csillagezredét,
Édes bűbáját, fényes álmát,
A kék szemet, a feketét,
A márvány-keblet, eper-ajkat,
A ragyogást, az illatot —
Kráter szivemben, láng agyamban,
Mi haszna, ha öreg vagyok ?

V.

Mint fürge őz szökelsz, iramlasz,
Oly édes játszai könnyüséggel :
Hogy a szívem szemléletedben
Megtelik a menny gyönyörével.

S úgy csalogat, úgy hí utánad
Az üde pást, a himes ösvény . . .
Mit ér vad fogcsikorgatásom,
Ha nem ereszt a — kutya köszvény ?

VI.

Panaszlám zord ifjuságom'
S a tetterős, vas férfi kort :
Nem izelék az élvezetből,
Kerültem a leányt, a bort.

Munkám' vagyon, áldás kísérte,
Szerencse tárt kezét felém —
Egy mosolyod bevágja utam' :
— Szegény, bolond vén agglegény !

VII.

A nyár, az ősz adott gyümölcsöt,
Behordva minden, nincs dolog.
Csordám, juhalkám pénzzel ellát,
Hintóm is oly szépen robog . . .

No, ennyi uri kényelemben
Csak tán megél a szerelem ?
Te rám nevetsz bűbájos arczczal
És pajkosan szólsz : de mi nem !

VIII.

Vén holdkóros, merengve járok,
Mebámulom a holdvilágot
S dalolok mélán ablakodnál,
Hát ha te még ki is hajolnál ?

De sóhajomra varjú károg
S megintenek a jégvirágok :
Hogy ne hajtsak a hóba térdet,
Mint valami bohó kisértet.

IX.

Ha bálba mégy, mint árny, követlek,
És a hogyan parancsolod :
Meghúszom magam egy sarokban,
Észem, iszom, vagy hallgatok.

S mikor az álom angyalának
Lefogta pillád' kis keze :
Fölzendül jeges ablakodnál
Egy-egy fohászban a zene.

Nézek merőn . . . megnyitni látom . . .
Ott csucsorúl kis ajkad . . .
Ah, egy világ ily drága csókért !
— És szám az ablakon ragad.

X.

Mutogatnak rám az utczán
Legénykori szép leányok :
Jaj beh csinos kis legényke !
Ugyan-ugyan meg se látod ?

Deres hajjal, aszott ajkkal
Most koldulja a szerelmet —
Jaj beh csinos kis legényke,
Nem szabad ám kinevetned.

XI.

Az éji csend úgy meggyötör, ver,
Mint rossz fiut a mérges dajka.
Zült képü élet kinez ébren,
Egy szük verem lakói, alva.

Hol van, te vén botor, családod ?
A hű anya, a pajkos gyermek ?
Hiába folyt a sok verejték,
Gondos kéz nem disziti vermed ?

Bánat szivemben, köny a párnán,
Czéltevesztett egész világom . . .
Mit ér az ész, vagyon, szerencse,
Ha messze szállt szép ifjuságom ?

XII.

Ott ülsz szobádban, én belépek
És tenni kezdem ám a szépet :
— A szép tehozzád csunya, bandzsal . . .
És kikaczagsz, te kedves angyal.

S lerogyok lányszerelmed esdve
Kis hija hogy nem az öledbe . . .
Kérem kezed' s bárhol fonák is :
Számomra már kész a kosár is.

XIII.

Meg-megreszket ős szakálam
Könyem amint rája perdül
S motyogom bús lemondással :
Mi se lesz e szerelemből . . .

Vallomásom', szenvedésem'
Utánozza minden tette . . .
— Ősz hajak, hát nem jár nektek
Szerelem ? . . . de tisztelet se ?

XIV.

Napsugár a rózsaszállal
Csókolózhat ám napestig —
Búghat a bús, vadgalamb is,
Ameddig csak neki tetszik.

Csillag csillagot ölelhet,
Az a rendje a dolognak —
De te lány vagy s én kivülem
Neked más nem udvarolhat.

XV.

Hah, zöld szemü, csúf szörnyeteg te,
Ne mard, gyötörd a lelkemet ! . . .
Nem vagy enyém, föld drága gyöngye,
Ég angyala, nem féltetek . . .

Álmomban mintha égi lángtól
Gyúlt volna föl nekünk az oltár —
S míg sirtam a nagy boldogságtól :
Te egy ifjúval csókolóztál.

XVI.

A nóta vége tudtam az lesz,
Hogy egy napon csak elrepül —
És itt hagy engem bánatimnak ;
Viseljem a bút egyedül.

Mily szép, dicső ! akár egy angyal,
Amint az égbe visszaszáll . . .
Rám néz merőn, kezét kitarja :
Nesze öreg egy — rózsaszál.

XVII.

Két drága gyöngy is ült szemében,
Egyik a koszorúra hullt :
Amint választott párja karján
Megnyilt neki ama nagy út.
A másik csepp kezemet érte
S megpezsgeté vén véretem . . .
Oh ez a csepp, ez az utolsó
Minden léptét ez áldja meg !

XVIII.

Ezt fejtse meg hát ember-elme,
Fürkészsze ki a tudomány :
Mért könyezett, mért volt bú ajkán,
Hogy esküvőre ment a lány ?

Gyermek korát siratta tán meg ?
Vagy a jövőt szemlélgeté ?
S a boldogság reménye volt az,
Mi szivét megreszketteté ?

Nem kutatom ! Belé botolnék.
S ha tán halálvágy szállna meg :
Úgy járnék éppen, mint az erdőn
Ama mese-csinált öreg.

XIX.

Oh édes emlék, beh édeni !
Anyját e gyermek mint kedveli !
A mily jó voltál te boldogan,
E piczi angyal éppen olyan.

Mégis a sorsom nem átkozott.
Hűségemért megjutalmazott :
Ülök szobádban, mint egykoron
S kis gyermekidet csókolgatom.

XX.

Hattyú, hattyú, hogy is van az ének ?
Igaz árvák csak az agglegények ?
Házam, ágyam, életem koporsó,
Vén korom meg nevető harangszó.

Megsiratnám sorsomat felettem . . .
Kiterítve, mozdulatlan fekszem.
Sír göröngye szívemet találja, —
Rám borul a feledés homálya.

Porladásom se hoz nyugodalmat,
Megevőim fülemben kaczagnak :
Gyönyörűség lesz a túlvilágod,
Meggyilkoltad életed, családotod.

SZABADSÁG HAJNALÁN.

Sötét, nagyon sötét az éjszaka !
Az ember egy arasztnyira se lát.
Az égnek nincsen holdja, csillaga,
Mely e vak éj keblébe döfne át . . .
A földön fény elvétele se kerül ;
Nyugszik a szellem némán, tétlenül.

Sötét, nagyon sötét az éjszaka —
Felette hóhér-csend pallosa függ.
Csak a szív, mi lassan fölriada,
Az ajkakon némaság mindenütt.
Hol késhet az isten-regg ily soká :
Hogy szemünk e vakságot megszoká ?

Sötét, nagyon sötét az éjszaka !
Sötétebb, mint a lelkiösmeret,
Mely már a szivekről leszakada
Kísérteni a közromlás felett.
Ah gyilkosunk ! tétlenkedésed árt . . .
Döfd már szívünkbe a biztos halált !

Sötét, nagyon sötét az éjszaka —
Harag oltotta ki csillagszemét.
Ég és föld között az undok rabiga
Feni még egyre átkos fegyverét . . .
Hah ! fene szörny ! megállj ! ne már tovább !
Meg kell harcolnod e végső csatát !

Sötét, nagyon sötét az éjszaka !
Lángszellemek jönnek, lángszellemek !
Mind eljönnek, a kik csak valaha
Szent szabadság, érted küzdöttek . . .
Mind eljönnek, egy szálíg-lábig el —
És hogy ki győz : majd mostan válik el !

Sötét, nagyon sötét az éjszaka —
Ah, az lesz csak a bajnok küzködés !
Ott ví az emberek színe-java —
S ha újra halni kell : hát halni kész !
Halálban is édes lesz e hite :
Hogy a szabadságnak kell győznie !

Sötét, nagyon sötét az éjszaka !
A félelem lánczokra kötve áll !
Készülj halálra undok rabiga :
Ez éjszaka lesz neked a halál —
S számodra sirt poklok mélyére ás :
Hogy fel ne költsön a feltámadás.

Sötét, nagyon sötét az éjszaka . . .
Vakságát megtöri egy új világ !
A szabadság isteni szózata,
Mely minden naprendszeren átkiált :
Egy akarat, szent, közös érzelem !
Mindent szabadnak szült a végtelen !

Sötét, nagyon sötét az éjszaka !
Halál-méreg lett minden vér-erem !
Rabigának ezt kell meginnia,
Hagyjátok egy serlegbe öntenem :
Hadd igya meg ! . Ah, üdv a napsugár ! . .
Hah, rabiga ! neked örök halál !

KÖLTÖZIKÁ . . .

Költözik a vadgalamb, a gólya,
Sára levél hull a kalapomra.
Bubánatos, borongós az ég is,
Elhagy engem maga a remény is.

Kikeletkor jön a daru, fecske ;
De szeretőm soha a szívemre . . .
Lassan, lassan megered a felleg :
Nehéz már az élet is szívemnek.

Kietlen a vadon, a hol járok ;
Siratom az álnok csalfaságod —
S megse várom, míg eljő halálom :
Elmegyek és siromat megásom.

MESE A HŰSÉGES KIRÁLYNŐRŐL.

Volt egy király, csupa selyemszövet,
Fülig szerelmes, dús, csúf és — öreg.

Evett-ivott a vén sok-sok epét . . .
Mert hát imádta szép kaczer nejét.

Nőcskéje meg egy ifjat szeretett —
S ebből a vén tudott is eleget.

Hát egy napon nejéhez így beszél :
Szép asszonyom, zörög a falevél.

Mi haszna, hogy enyém a szép virág,
Ha a hajnal lopkodja himporát !

Fölállatám ma már a vérpadot,
Az ifjuból egy részt levágotok.

Nem fáj-e szived ? Elvesz édené !
Éva ha élne, meghalna vele.

S mig a király ejti e szavakat,
A világszép királynő csak kaczag.

S hogy a jókedv ajkiról megszökött
Ölelgeti a redves törzsököt.

Érez is a vén édes valamit :
Pezsegni, forni — gyenge ujjait.

A világszép nő meg itt lel bibét,
Azért veti meg férje — többijét.

S apródi közt csak addig fut-forog,
Mig egy új hű szivet fog a horog.

No, szőjjem-e tovább e bús mesét ?
Az új szivet tej-vajba fürdeték.

Mig az öreg, ha egy kis jót kapott,
Le-leoldá az álom-csolnakot.

S a habokat, huj, de meghajszoló !
Itt üldözött egy tündért lomb alá —

Amott meg . . . hó, egy fürge kis kozák
Elúsztatá két legszebb jó lovát.

Két jó lova meg azt az ördögöt,
A kivel az asszony is megszökött.

— Fölverheté király a seregét,
Csavarhatá vezér is az eszét !

Tombolt a had, bömbölt a trombita,
Mig a királyt megszánta a — guta.

Aztán, hogy ő cserélt kisebb lakot,
A lárma, zaj rögtön elhallgatott.

Mert a királynő visszament a trónra,
S hű kedvesét elküldte a — pokolba.

FELTÁMADÁSKOR.

Mikor eljő a nagy óra,
Öröklétre virradóra :
Hogy veled feltámadóra
Hivnak, édes kedvesem,
Hűtelen szerelmesem.

Mi a Szent Szüz elé állunk,
Elmeséljük szívhalálunk,
Kárhozatos síri álmunk'
Átkozódva, tombolón —
Te ott csüngesz jobbomon.

Tűzzel, daczczal ejted a szót :
«Bünhődésem szörnyü nagy volt,
«Minden átok rám viharzott ;
«Szivem élt ez éjszakán —
«Itélj el hát, Szűz Anyám !

«Rövid földi életemben
«Őt szeretni — elfeledtem.
« Erőszak a szerelemben
«Országodban sem lehet . . .
«— Itélj el hát engemet !

«Hű szívével szigorun bánt ;
«Meg se látott más szegény lányt :
«De utánam száz cselet hányt
«S megölelt száz szem előtt.
« — Itéld el a vakmerőt.

S vádad a mint szertehangzott,
Büszke főd magasra tartod,
S várod már a szent galambot :
Hogy rád száll egyszeribe,
Pálmáját rád teszi le.

De a csendben bátorulva
A panaszt én kezdem újra :
«Szent Anyám, szivem hazudta,
«Hogyha nem őt szeretem :
«A pokol lesz végzetem ?

«Hűtlensége lett a gyászom !
«Az okozta gyors halálom . . .
«Nagy irgalmad esdve várom,
«Mert ha még most sem szeret :
«Te bánd meg, ha elveszek.

S im e szóra jön a Sátán,
Néma könny ül szempilláján,
«Ezt az úrfit én is szánám —
«Dala a búval rokon —
«Üdvözítsd őt, asszonyom !

És a bűn-király szavától
Jövönkről le hull a fátyol.
Ránk a kegynek napja lángol . . .
Rángathatod kis kezed,
Én csak nem eresztelek.

S szól a Szent Szüz : «Szent a béke !
« Szerelem a mennynek éke —
«Menjen a föld feledésbe !
«Szivetek egymásért dobog :
«Legyetek együtt boldogok !

ELLENSÉGEIMNEK.

Hát minden, minden ellenem tör ?
Rám zúdul az egész pokol ?
Azt hiszitek, a küzdelemtől
Kifáradt lelkem haldokol ?
Tudjátok, a beteg orozlán
Mebántóival mit művel ?
Kéj lesz nekem, gúnynyal, mogorván
Ily férgeket taposni el !

Ámbár nem tartom győzelemnek,
Ha titeket eltipralak !
Czéljaim sokkal fényesebbek —
Nem nézek ily féreghadat !
Mégis a költők szent nevében
Lábam, ha rátok lépne le :
Csak az vigasztal, az az érdem,
Hogy tiszta lesz a földteke . . .

TITKOS BÁNAT.

Borulj, borulj rám, csendes éjjel,
Legyen szüvemben nyugalom.
Ne ajzza vérem szenvedélyvel
Az örökös vágy, izgalom.

Zaj, vész, vihar mind elpihen, hal,
Erő, világ kivesz, kihül —
Csak én legyek örök e gyászban ?
Én ne enyészszek egyedül ?

Nem vagyok tenger lámpa-tornya,
Vak éjbe kiszakadt sugár ! . . .
Mért nem borul hát bánatomra
Egy zordon árnyék — a halál ? !

Mert ilyen szívvvel, érzelemmel
Tudom, tovább nem élhetek :
Bánt minden arcz, ha egyszer ember,
Bánt minden ajk, ha élveteg.

Hol kopasz erdő, szirtek izma
Mered az ürbe hidegen :
El-elhaló bús sohajimra
Önvádam szólna ott nekem.

S még szép lenne kibékülésem !
Magamat is megáldanám . . .
S elhunynék, mint fény a sötétben,
Mint hattyú legvégső dalán.

CSATAVESZTÉS.

Hát vége már a küzdelemnek ?
Te nyerted meg, lány, a csatát ?
Szerelmemből nőtt megvetésem
Minden terét elfoglalád ?

Oh élj soká ! Győzelmi zászlód
Hirdesse nagy diadalod !
S állítsa meg az ég fölötted
Delében az arany napot.

Virágiban arczod viruljon,
Czédrus maradjon termeted —
De soha ne érezd dobogni
Megölő férged — szivedet.

Váljék az üdvöd kárhozattá,
Méreg legyen a nászi csók,
Utáld meg önmagad', gyűlöljön
Ki először ölelni fog.

Fonatozott hajfürtjeidből
Megannyi jégkigyó legyen
S a kéjben ott fonódjanak át
Engem kijátszott sziveden . . .

Ne legyen álmod, nyugovásod,
Vessen meg a hideg halál,
Kövülj meg, amikor a sirba
Iszony-gyötörve szállanál . . .

Az Irgalom kegyét ne ismerd,
Ne tudd, hogy egy nagy Isten él —
Légy földön, sirban, égben azzá,
Mint engem amivé tevé !

VADÁSZAT.

Szólt a királyfi szép nejéhez :
«Fogj gyorsan az öltözködéshez ;
Megyünk vadászni, kedvesem !»
S mentek ügetve, sebesen.

Szólt hévvel az erdei nemtő :
«Megáld, te völgy ! a nagy teremő,
Csak óvd meg azt az életet !»
S eltűnt a zöld lombok felett.

Fönn a családban büszke, zsarnok
Fők kiadák a zord parancsot :
«Mennyet-ígért mosolyiért
Kell ontani e királyi vért !»

Szilák közül kis csermely árja
Ömlött az erdő sátorába.
A part nyiló viráginál
Vadászott a királyi pár.

«Küldd lopva, csak küldd azt az ólmot,
Ne legyen a többire gondod . . . !»
«Te tölgy, te ón, szent e titok !
Ni még e vad rajtunk kifog . . . »

«Nem fogadod-e, szolga, szómat ?
Átadlak, álnok, a bitónak !»
A lomb, az ég úgy integet :
«Királynőd ő, el ne feledd !»

«Hah, rém vonul amott az árnyban —
Megyek, uram ! s te jössz utánam !»
S nem múlt, csak egy kis pillanat,
Mindkettő lelke kiszakadt.

— Mi fürgeteg járt itt kerengőt,
Hogy eltiport fűszálat, erdőt ?
Két haderő egymás felett
Tartott kemény ítéletet.

Ki fogja bűnöd megbocsátni,
Te bujdosó szegény királyfi ?
Jó nőd szemében köny, mosoly
Gyermeked sorsán egybefoly.

A puszta föld zöldet nyer újra,
Nyílnak virág öröme, búra ;
Meghal a szív, a megszakad —
Azt mondja a hegy, a patak.

ÁLLÓ CSILLAG.

Tetszem-e én valakinek ?
És vajjon ha tetszem :
Angyal, tündér, vagy lány, kinek
Ábrándképe lettem ?

S miért tetszem, hogyha tetszem ?
Szememért, vagy számért ?
Vagy mosolygó rózsarakott
Két piros orcámért ?

S szerelme, kit megbűvöltem,
Milyen lehet annak ?
Nyíló, hervadó virágszál ?
Vagy tán lepke ? . . . csillag ?

Ha virágszál, vagy ha lepke :
Tisztán nem szerethet :
Mert az egyik harmatért esd,
Mása tova repked . . .

És ha csillag : milyen csillag ?
Hulló-e vagy álló ?
Az előbbi elmaradhat —
Ez utóbbi már jó !

Nos tehát az ily szerelmü,
Ez fogott meg engem
S övé lettem már előre,
Ha szivének tetszem.

Azzal én nem is törődöm,
Csak szeressen áldva :
Hogy tündér-e, vagy csak angyal,
Avagy csak leányka !

HÓVIHARBAN.

Csak a hóra, hóviharra
Várt a végső falevél . . .
Gond, búbánat nincs a sirban
S a halott sziv nem remél.
Gyászos ősz temetkezésén
Köny gördül át lelkemen.
Ide ért hát végre minden :
Vágy, öröm, kélj, szerelem !

Hol a hit, mely megvigasztal,
Bizalom, mely fölemel :
Ha a napfény nem mosolyg ránk,
Temetőkert a kebel.
Átok álma, ébredése
S ébrenléte fájdalom —
Hol a menny, az édes üdv, hogy
Én föl nem találhatom ? ! . . .

Száz csalódás, keserűség,
Tépi hívő lelkeket ;
Úgy állok, mint egy magános
Fa a zordon táj felett.
Végső lombom a reménység,
Az is hull már lefele —
Mig az angyal földre szállna,
Megől a kín éjjele.

Hát vihar, ne bántsod az ágat !
Volt virága, álmodott . . .
Csak egy csókért, kis sugárért
Örök gyászszal gyászolok.
De bár könnyem pára, sár csak,
Hullni mégis engedem :
Uj tavasszal, uj virágon
Harmat lesz egy reggelen.

MAGYAR-HONVÉD DALA.

Kalapomra bolti rózsát tettem,
Hadd beszélje, hogy katona lettem,
Hadd hirdesse azt az egy pár évet —
S hogy hazámért üdvösség az élet.

Jöhet miránk bármily nehéz válság :
Magyar ember szereti hazáját !
Kész örömmel ontja vérét érte ;
Nem engedi ellenség kezére.

Tekints hát rám, galambom, szerelmem !
Ölelj is meg, mikor el kell mennem —
S ha meghalnék, ne öljön a bánat :
Életemmel tartoztam hazámnak.

A VILÁG KÖRÜL.

Lapozgatok egy régi könyvben,
Merengve mult időm felett . . .
Itt egy virág, egy drága hajfűrt
Felrázza áthült lelkemet.

— Ismertem a fiut s a lánykát,
Az Rómeó, ez Julia —
Mit tudtam én, jó karthauzi,
Hogy bús lesz a komédia ? !

Szerettem és szeretve voltam . . .
Ölelt a vágy s hitt a remény.
Ha csók pecsétje zárta ajkunk
Azt hittem, boldog leszek én.

De Rómeó ment a világba,
Vagyont szerezni, hírt, nevet . . .
Nem volt hiába ! Koszorut nyert !
De Julia más hive lett.

— Lapozgatok egy régi könyvben.
Emlék, virág rideg, aszott . . .
Jövõmben nézek — és szememben
Egy könyecseppet morzsolgatok.

POHARAZÁS KÖZBEN.

Igyunk bizott barátim, ifjak,
Bolond a sors, remény se biztat.
Anyag a lelke sok komisznak ;
Fordul a föld s majd minket isznak.

Bort, csókot ajkim izelének,
Imádtam a lányt és szerelmet —
Imádnak majd a drága férgek,
Kik csontjaim felett izelnek.

Ma még a sirra rózsát hintek,
A mint pohárt pohárra vágok . . .
S jövendõ kis vendégeimnek,
Kedves jó étvágyat kívánok !

EGYESÜLÉS.

Ne szólj, ne szólj ; a remény színéből
Ne fessen ujjad halotti fátyolt.
Halál a léttel soha nem ér föl,
A naphoz árnyék a sárga gyász-hold . . .

Ha szerelem kell vágyó szivemnek,
Hideg szavakkal ne sujtsd le lelkem !
Virág az ágon, nyiló szerelmed
Ne hagyd a télnek, üditsen engem.

Hisz oly kevés a jó és az édes !
Örök csak a kín, bú és enyészet . . .
Ha szived egykor többé nem érez,
Nem lesz jogod már a csók tüzéhez.

Szived vigadjon, szemed ne vessen,
Ha suttogom, hogy hiven szeretlek.
S ha lánggal ég már a kéj szivemben :
Ne bándd, ha hévvel körül-ölellek . . .

S ne bándd, ha lelked izzó tüzában
Lelkembe forrva nem vál ki többé —
Csókold az ajkam, sugár a fényben,
Szived szivemben már mindörökké !

HALDOKLÓ VIRÁGOK.

Fagyos éjtől haldokló virágok,
Kikre lábam olyan félve hág :
Érzitek-e közelgő haláltok ?
Fáj-e, hogy ily rövid a világ ?

Boldogok ti, porló hamvatokból
Új életnek bimbója fakad !
Álmodokon mig tél átka tombol,
Csókdosnak a keltő sugarak.

MenjeteK csak vigasz-könnyü szivvel !
Fényes, édes lesz a kikelet :
Újra élni báj, kellem hevít fel,
Újra nyilni dal, kéj, élvezet.

MenjeteK csak ! . . . Néma költözéstek
Sebet üt baráti szivemen . . .
Engem is majd így hagy itt az élet,
S több tavasztok nem élvezhetem.

Úgy fáj nekem a sivár panaszszó,
S az életben ez a változás !
Ha már minden, minden elmulandó :
Titeket mért bánt a hervadás ? !

Ámde érzem, ha az est leszállott,
Hogy a csendes éj is közeleg —
Ég veletek, kedves kis barátok,
Nyiljatok ki sirhalmom felett.

HALOTTAK NAPJÁN.

I.

Herczegasszony szive gyászol,
Megy a hire jó előre.
S kegyeletből, megszokásból
Kirobog a temetőbe.

Fényes arczú udvaroncok
Körülállják férje gyászán.
Egy ha aztán szól bolondot,
Gúnyolódik mind, akárhány.

Herczegasszony szive gyászol —
Hát baj az, ha kedve nő is ?
Mosolyától, gúnyszavától
Hervadoz a temető is.

II.

Hol a fénynek hire sincsen
Sir zokogva két kis árva.
Vagyon nélkül, kenyeretlen
Hagyta apja a világra.

Édes anyja, az is elszállt
Valahova . . . messze-messze . . .
És a semmi két kis árvát
Bizta a jó emberekre.

Siri fejfán ölelkezve
Sir zokogva két kis árva.
És a köny ez igaz gyöngye
Áldássá lesz a világra.

A KÁRHOZATBÓL.

Mért nem vagyok kicsi gyermek,
Kit még ölbe lehet vened ?
Gyermek volnék : ölbe vennél,
Czirógnál, megszeretnél.

Vagy te mért nem vagy kis lányka,
Ki még gyermekálmit játszsza ?
Csókolgatva, ölelgetve
Szoritnálak a szívemre.

Ha mindketten kicsik volnánk,
Mindig együtt játszadoznánk.
Leülnél egy rózságyon,
Ugy fogadnád vallomásom.

Nagyok vagyunk mind a ketten,
Nem tagadom el szerelmem . . . !
De ha szived eltagadja,
Juss te is a kárhozatra.

CSILLAG IS, VIRÁG IS.

Csillag is, virág is,
Meg egész világ is —
Hogy aztán még mennyi minden
Bájos, édes — tudja isten !

A mi kedves, vonzó,
Csinos, vidám, szép, jó,
Szerelem, láng, tiszta hűség :
Mind birja e gyönyörűség.

Olyan, mint egy angyal,
Bűvös, mézes ajkkal . . .
Még se mese, még se álom,
Szívemben is ott találom.

Szeme, szive égi,
Balzsam-ár beszédi ;
Lelke, kedve mosolygása
A mennyországi megnyílása.

Csillag is, virág is,
Meg egész világ is —
Szivem, lelkem közepében
Te vagy az, kis feleségem !

TENGERI NÁSZUT.

«Szép szőke hajadba fonj ezüsből szálát,
Rózsa legyen színe tejfehér orczádnak,
Tenger adja gyöngyét, aranyát a bánya,
Szerелеmből álljon szived hozománya.»

«Vajjon az-e a nagy, szent természet rendje,
Hogy a redves tölgyet repkény ölelgesse ?
Áldás helyett átkot mond reám az oltár ;
Nyomorultabb leszek a viharhányt pornál.»

— Megtörtént az eskü . . . nászi útra keltek.
Odaszólt a vén föld a nyugó tengernek . . .
Fellázadt a tenger, a hajót szétszórtá —
Azután elszunyadt csendesen mormolva.

EMLÉK.

Szép arczképed magamhoz veszem :
Hát ha ismét rólad álmodom ?
Ha te itt vagy forró szivemen,
Tudsz segíteni a rideg valón.

Föl-föltámad a királyi mult . . .
Látom csókra nyílni ajkaid.
Nap nekem ég, föld nekem virul,
Szivemben a mennyország lakik.

És ez a fény, ez az érzemény
Beragyogja minden ízemet ;
Virág és lomb ring a zúz helyén,
Amint lelkem összeforr veled.

Ligetekben megcsendül a dal,
Egy imádság mindenik sora . . .
Hervadunk a rét virágival ;
De egymást el nem hagyjuk soha !

— Eskü, illat légbe foszla rég —
Csak az emlék mulat már velem.
De ez emlék olyan üde még,
Mint a tiszta, első szerelem.

A MAGASBAN.

«Te gyalog jársz ? Én büszke lovaknak
Ezüstös gyeplűjét fogom.
Tőled tanultam e művészetet ;
Te is így tettél egykoron.

Mig meghuzódva néztem kellemed,
Te tátosokon vágatál . . .
Lázban voltam ; két nap izzott le rám :
Szerelmed s a dél-napsugár.

Mily kínokkal vívott akkor csatát
E szerelem gyújtott kebel !
S ma, hogy valót öltöttek álmaim :
Ön úri fogatom emel.

S most én kaczagom gúnynyal, megvetőn
Nyomorodat s a bánatot —
Mi is az ok, hogy te szegény bohó
E fényes utczát járdalod ?

Nincs kenyered ? Hát férjed merre van ?
Elhagyta terhes otthonát ?
Vagy lányka vagy még ? s a mit tesz kezed,
Abból él az egész család ?

De szent heved s a tiszta szűziség
Ott lakja-e még szivedet ?
S ha tán szeretsz : szivem lehetne még
Örökre boldog teveled ?

— Hiszek neked ! s feledve multadat,
A szivem érted újra szív,
Melyben az érzelem csak áld, szeret,
De fényért többé sohse vív . . .

S nem hagyják lelkeink egymást soha,
Miként a nap fénysugarát !
— Ah, ha a nap kihül, ha nem szeretsz :
Romba dől az egész világ.

ŐSZI VIHAR.

Áll merengve, elbúsulva a fa,
Köszöntve a vándormadarat.
Ha lehullott lombom az avarba,
Rajtam e pár levél mért maradt ?

Ti a mennynek kedvesebb baráti,
Veletek miért is nem mehetek ?
Ah, keserves kín az, halva látni
Önmagamat és az életet . . !

Nehéz szívvel teszi légi útját
 A vidéktől bucsuzó madár :
 Gyermekim neved alig tanulták
 S itt kell hagynom, kedves rónatáj !

Hoz-e még rám új tavaszt az Isten ?
 Föllelem-e régi fészketem ?
 Vagy a zord való az égi hitben
 Földi kétség sirjába temet ?

— S jön a szélvész, kavarog a szárnya,
 Felhőt szakgat, lombokat ragad . . .
 Dörren a menny, dörren, és madár, fa
 Egymás széttört keblén nyugszanak.

TAVASZI EST.

Hűvös, komor tavaszi este
 Lelkemnek szárnya megeresztve,
 Mint a vitorla a hajón —
 Hull a sötét éj tolla szerte
 S ha lelkem is fészkébe verte
 Elfog a bú, a fájdalom.

Sok vérem elfolyt a homokban
 S kell néznem búsan, elhagyottan
 Hogy hasztalan a küzdelem.

Tört szívem a harcz vesztesége
S a haldokló ifju reményre
Zokogva borul életem.

De míg elűzném e keservet,
Egyszerre a jövő jelen meg
S fölrázza holt nyugalmamat :
Mit tettél honfi nemzetednek ?
Ha lángolón égett szerelmed,
Hazád feledni nem szabad.

Jön majd idő, kérdezni fognak :
Hogy elhagyott magyar honodnak
Ki hú fia, jó gyámola ?
Rátámad észak zord viharja
S ha szivtelen' lesujt a karja
Nem kél alóla fel soha.

— Oh drága fecskék, szép tavaszban !
Ha jártok ott, hol egy magyar van,
Hegyen, poron, vagy tengeren :
Kiáltásatok a sirnak, égnek :
Itt az idő, hogy nemzetének
Mindannyi hú fia legyen !

LABANCZ-NÓTA.

Sár, sár, sár, nincs olyan nagy sár,
Melyen a lovam át nem száll.
Lábam a kengyelbe,
Magam a nyeregbe,
Itt hagylak szép falu, te hires határ !

Bor, bor, bor, mind bor a mi bor !
Megtudod, ha sokat iszol.
Bicsaklik az eszed,
Megáll a kereked
S még tán a babád legjobban kicsufol !

Bú, bú, bú, csak bú a, ha bú !
Én rám csúf hideg szele fú —
Elüzi a rózsám,
Ha odajön hozzám —
Sohse lesz a szívem többé szomorú.

Szűr, szűr, szűr, nincs olyan rossz szűr,
Amit a kis lány meg nem tűr.
Vállamon a karja,
Szűröm betakarja —
Ölelem, csókolom, jaj de hogy örül !

Hó, hó, hó ! ott a legjobb hó,
Hol megáll a tűzes csikó.
Ölemből leteszem,
Házamba vezetem :
Gyere be, galambom, ez nekünk való.

VIHAR KEZE . . .

Vihar keze tépi le a falombot,
Sohse legyen a búbánatra gondod !
Az csalódik, a ki igazán szeret ---
Muzsikaszó támaszsa fel kedvedet !

Muzsikaszó, jó vörös bor meg nem árt !
Nosza pajtás, üssük össze a pohárt.
Ne legyen hát a húrnak se irgalom :
Huzd rá cigány, tomboljon a cimbalom.

Régi kedvem, ifjú kedvem fölédet,
Nyoma sincs már búbánatom sebének ;
Kérésemet megadta a teremtőm :
Most a legeslegszebb lány a szeretőm.

PUSZTA NEKEM A FÖLD.

Pusztá nekem a föld akármerre járok,
Nem nyujt egy kis enyhet, hervadó virágot.
Fáradtan, tikkadva ha magányba térek,
Lángom ott is éget.

Mint kit átok kerget villámstorával,
Felsohajtok este : kevesebb a mával.
Könyemet ha törölöm : kevesebb egy cseppel
Kiapad e tenger . . .

Csendes temetőkert kis tenyérnyi zöldje
Nagyon elég arra, hogy kínom befödje . . .
S szegény megvetettnek csak ad annyi
helyet,
Ahol megpihenjek !

ERDEI TÖRTÉNET.

«Gyász van a szívemben, éjfekete gyász van . . .
Meg van írva sorsom virághervadásban.
Virág hervadása életem mulása —
Hejh, hogy tavaszomnak nincs több ujulása !»

«De minek is nyílik panasz-szóra ajkad ?
Gyönyörében a kis fülemile hallgat.
Csak az isten tudja, a mit szívem érez . . .
Oda visz ez utunk az üdvezüléshez.»

«Tiéd volt a lelkem minden érzelemmel,
De mi lesz, de mi lesz égő szégyenemmel ?
Maholnap, maholnap — kopaszán áll a fa . . .
Elbukott lány sorsát őszi szél siratja.»

«Hulló falevélből ne vedd te az ágyad,
Virág fedi újból a meztelen ágat . . .
Az a szégyen : érdem . . . Fakadó tavaszra
Annak a bimbónak én leszek az apja.»

Jött a tavasz, jött, és csapongott is szerte,
Az ifju vadászt uj gyönyörök közt lelte ;
De elfordult tőle, egy sirnál megállott
S arra hinté a sok szebbnél-szebb virágot.

NE TÉGY MINDENÉRT SZÓT . . .

Ne tégy mindenért szót
Édes szép szerelmem !
Minden kicsinységért
Oh ne vádolj engem !

Hiszen ha beszédem
Mély búról ered meg :
Az csak azt jelenti,
Hogy nagyon szeretlek !

Fölzúdul a tenger,
Beborul az ég is —
Amaz lecsitul és
Ez kiderül még is.
Habzó tenger a szív,
Sziklát szakgat árja,
Ha a bú vihara
Fenekéig szántja . . .

De rá nevet a nap,
Kedélyeged tisztább :
Fényes, édes mennyé
Változik a szív át,
S míg beborulása
Tart az érzelemnek :
Lenn a tengerárban
Szép gyöngyök teremnek.

OH FÖLD !

Oh föld, mily óriás határod !
Az Oczeánt kebledre zárod,
Mint egy száz színbe játszó gyöngyszemet.
Hegysarjad ölelik az eget —
És völgyeid sikkal, vadonnal
Cserélnek csókot vigalommal.
Tavaidban nymphák tanyáznak :
Illatlelket adsz a virágnak.
A madarak vig énekében
Dicsdalodat hallani vélem . . .
Itt egy bájos tündérsereg
Az angyalokkal fog kezét —
-Növény, rovar, az ember, állat
Örvendve él benned fajának.
S míg te rohansz a végtelenben :
Titkaid ellesi az ember.
Megköti a napsugarat,
Lelke az ürön átszalad —
Villámmal ir csodás sebesen,
Tesz-vesz, beszél a tengerekben ;
Vizet, leget vegyítve tüzzel
A csillagok közé repül fel
S hova kipattant gondolatja,
Rajtad a gőz oda ragadja.
S ezért te soha nem unottan
Kincseid adod halmozottan :
Az érczeket szinaranyával,

Gyümölcseid Tokaj borával
S ha ez ajándék nem elég még :
Föltárod kebled drága mélyét
S megteremted a menny meséjét,
Mint férjének a menyasszony-leány
Az első kéj-varázsos éjszakán . . .

S hogy látjuk a menny gyuladását
Megenni a fa vég-szilánkját ;
Nem nézve szörnyü megcsalásunk :
Téged fejhajtva megimádunk —
Nert e mi semmi életünkben
Te vagy az úr, te vagy az isten.

De hát te isten, mért vagy oly kegyetlen,
Hogy fiadat, nem szánsz meg engem ?
De hagyod, hogy mint féreg, lenn a porban,
Előtted bambán meghúzódjam —
E büntetést miért viseljem én
Nagy börtönöd penészes rejtekén ?
Bilincseid vadan megfekszenek !
És szíjják, marják csontomat, velőmet,
Fojtogatják vesémet és tődőmet,
Mint megannyi vérszomjas vipera,
Mint Prometot Jupiter madara.
Testem, lelkem sanyarogva, égve szenved,
Lánczban kell nyögnie szivemnek,
Míg egyeseknek áll egész tavasz
S többeknek egy-egy országot is adsz . . .

E kinhalált tovább mért türjem én ?
Hát nem azon anyagból lettem én
A vérnek minden indulatival :
Mint a kit egy egész földrész ural ?
De nincs se szóm, se szörnyü átkom,
Mely átrobogna a világon
S kék egedet, mert rám nem kékel,
Megdöngetné durva ököllel ?
De visszadobom megvetésed,
A pokolnak szánt büntetésed,
Hogy meggebedsz te rút tömeg belé !
S mert életét szívem megszenvedé :
Fölszítom lángját haragomnak,
Leváglak, zúzlak, megtiporlak . . .
Fölzuditom rád önvilágod,
A fényüzőt, kéjencz imádód,
A kín-evő gyászszöpredéket,
Hogy vesse meg kis semmiséged !
Álmából fölverem a sorsot,
Hogy törje szét e nagy koporsót,
A te hatalmadat,
Te vér-ivó anyag !

S tudd meg, te Föld, hogy vagy te minden,
De mégse vagy az úr, az Isten !
Sőt annak a megtartó árnya se,
Te a sötétség csúf paránya te !
Anyag vagy, és csak semmi szolga
S ha dolgozol : teszed robotba,

Mint óraműben egy kicsiny kerék ;
 S ha te kidőlsz, a rendszer úgy is ép —
 S ez ürbe foglalt gépezetben
 A munkakedv csak meg se rezzen.
 A többi testek rohannak, forognak
 Neszét se hallva szétesett porodnak — —
 -S a míg te semmi vagy, de szörnyü gazdag :
 Arczába vágom a czudar anyagnak :
 Hogy egy fölszálló pára, vízcsepp
 Egy lelkes testet elveszithet,
 De a halál meg nem rettegteni,
 Mert érzi, hogy végcélja más neki . . .
 S hogy több, nemesb tett, gondolatban,
 Mint a világ fénysugarakban ;
 S a mily gazdag az ür anyagja,
 Oly gazdag hite, bizodalma —
 S bár gyenge én, sok ezred évet
 Csak az anyagcserében élek :
 Lelkem ujult erővel fölragyog :
 Mert, föld, míg *Föld* vagy : *Én* ember vagyok !

ELEMEK CSATÁJA.

I.

Szörnyü harcz van fönn az égben :
 Elborult a hold világa.
 Szörnyü harcz van a szivemben,
 Szerelmem kilobbanása.

Hold a napfényt szomjuhozza
S földárnyékot kap helyette . . .
Gyönyöreim csillagezre
Kevés fényt küld a szivembe.

Sugaraktól, barna éjtől,
Falevéltől sorba kérdem :
Mit tegyen, ki érzetével
Rab, halott már életében ?

II.

Üstökös jár lángcsóvával
Bujtogatni a világot.
Csillaghullás, bíbor éjféli
A lelkeknek is halált hoz.

Csillaghullás, bíbor éjféli
Földasszonyba mind szerelmes —
Élvezzünk hát, míg szivünknek,
Szerelmünknek vége nem lesz !

III.

Az éjnek szárnyacsapásibul
Sok szikra-szóró toll kihull
S a kit megérint, sebtibe'
Lángot fog tőle a szive,

Nem járok én vezekleni !
Hisz úgy sem él szívem tovább —
Csak hadd jegyezze szent Iró-
Deák úr bűneim sorát !

Majd elfogy egyszer a gyönyör —
S ő bármilyen figyelve áll :
Előtte termék s ezt a szót
Én jegyzem oda, hogy : «Halál.»

Ez lesz a legnagyobb bűnöm !
No ezt nem is védelmezem —
De míg e hős harczom legyőz,
Tudom használni életem . . .

IV.

Éjfél ! csillagkoronád
Ugyan ne vidd még tovább !
Te se asszony, ajakad,
Mert a szívem megszakad.

Égő márványkebleden
Gyönyörűség életem.
Átölel két hó-karod,
Ajakimat csókolod.

Éjfél ! csillagkoronád
Ugyan ne vidd még tovább !
Itt a kéjek tengere,
Jer asszony, haljunk bele.

Derekamra tedd karod,
Én szivedbe olvadok . . .
Lángjaid, nap elvihetd —
Jó éjt, jó éjt szűzi regg !

VILÁGFÁJDALOM.

Jó fiú, én megbocsátom teneked,
Hogy te a bort olyan nagyon szereted.
Borban él már a barátság egyedül
S hideg szived borital közt fölhevűl.

Üres pohár ? Sehogyz ki nem állhatom !
Legyek bár a tengeren, vagy szárazon.
Tudom én, hogy fut a bú a bor elől
S borban a tűz meg nem éget, meg nem öl.

Borok gyöngye, szive, lelke tokaji —
Bánatod hát ebbe jó lesz fojtani !
Ha megittad ezt az édes gyöngyedűt :
Elfelejtessz minden rútat, keserűt.

Biztatom is, tüzelem is magamat.
Igy a kedvem, kicsi kedvem megmarad.
S a míg iszom, a míg a bor meg nem árt,
Elfeledem vérző szívem bánatát.

Mégis, mégis, mit nem tennék józanon !
Magamat és a világot siratom . . .
Jobb volna, ha multat, jövőt hirtelen
Eltemetne mindörökre a jelen.

RÍMGYÁROSOKNAK

Csak ird azt a verset, csináld azt a rímet,
Fúrj, faragj, kovácsolj :
Nem is olyan nagy baj, ha a rímbe nincs vaj,
Meg a sor se pászol.

Gondolat tán kéne ? Ugyan a fenébe,
Hova gondolsz kincsem ? !
Hisz ha rím a rímen (ezt se kapod ingyen !)
Megcsinálva minden.

Helyzet vagy cselekvény rég letiport repkény
Sárral bevett fészek . . .
Benne penész, gomba . . . Menjen a bolondja
Csiznek vagy verébnek !

Az utánzat szégyen ! Rímed is az lészen,
Ha sokat adsz rája !
Úgy igyekezz rajta, hogy ne legyen talpa,
De legyen nagy — szája.

Kérdezni találnád : miért hagyni száját ?
Oh szerelmes húgom !
Az lesz a bibéje : ha nincs szárnya, képe :
Kiáltani tudjon.

Mert ha ezt nem tenné : mindenki feledné
S lelepné a — hó is . . .
Meg hát szörnyü lárma s kürt-riadozásra
Dőlt le Jerichó is.

Végre talán kérddhetd : kell-e némi képlet,
Vagy hasonlat-féle ?
Tégy úgy, mint más senki !... Lelket lánczba verni
Kinek jut eszébe ! ?

Irva, meg nyomatva annyi legyen lapja
Termett verseidnek :
Mit egész világon, ponyván vagy divánon,
De sehol se hisznek.

Aztán csapd el csőszét, hisz jön a dicsőség
És a hír magától —
Csak írd azt a verset, csináld azt a rímet,
Fúrj, faragj, kovácsolj !

PANASZ.

Tudjátok mit lányok, szeretőm még nincsen !
S hiába is kérem : nem ad a jó isten.
Pedig esdek egyre fohászkodva, tűrőn :
Adj uram teremőm, jaj beh megbecsülőm !

Ő lesz boldogságom, féltett, drága kincsem,
Szivem, lelkem, éltém.

Ő lesz a világom, édes mennyországom,
Szeretem, kedvelem, tisztetem — imádom
Örökösen, véglen —

Ohajtása, vágya lesz óhajom, vágyom :
Mindenik tettében mennyországod látom !
S ha mosolyg szemembe : mint ha napfény árad,
Dicsőítem benne legdicsőbb munkádat —
Ha unalom, bánat körítené szívet :
Azért esdek hozzád, hogy mielőbb űzd szét
S hozd vissza jó kedvét —

S hogy betegség, bú, baj soha meg ne lepje,
Úgy vigyáz rá szivem, mint az életemre :
Oh csak, oh csak adj hát !

Bárki lesz az a lány, uri, szegény, gazdag,
Barna, szőszke, karcsú, bájos, deli — avagy . . .

Oh csak, oh csak adj hát !
Ellesem szavának legkisebb szózatját,

Akaratlan, titkos, édes gondolatját
Ellesem mind hiven —
És csak az lesz vágyom, üdvöm, boldogságom :
Hogyha teljesitem !

Oh lány, bárki légy hát bárminő alakban :
Szeretlek örökké, esküvel fogadtam —
Szeretlek örökké : csak jer a szívemre,
Örökké csókolva, örökké ölelve.

BOLYONGÁS.

Bolyongok az utczán, egyedül bolyongok
Csak örökös társim, a kísértő gondok,
Azok vannak vélem.
Sötét, hideg éjjel, a város kihalva,
Ég, föld szempilláit nehéz álom tartja
Serényen, keményen.

Metsző északi szél átkozódik egyre,
A tavasz virágit hasztalan keresve
Szorgos figyelemmel —
Elszáguld a réten, a kopasz vidéken,
Bokrosodott vágyát nem birva már féken
Dühöng, mint a tenger . . .

Meztelen erdőnek állva alvó fái
Nem birják a vágytól úzott utját állni,
Félénken kitérnek.

Meghajtják a törzset, lehajtják az ágat,
Úgy mutatják helyét az elnyilt virágnak :
Ide-oda tért meg.

Tovább vágat búsan, nem birva keservét,
Csapkod az erősre, tördeli a gyengét,
De mind csak hiába !
Itt nyilott az erdőn, ott virult a völgyben,
Fehéren, pirosan, mindig örök zölden
Vágyaim virága.

Itt virult, ott virult . . . Oh, de hát hová lőn ?
Nincsen már a völgyben, nincsen már az erdőn,
A rét se vigasztal —
Hah ! hát ha a hegyek lánczos odujában
Ott van lekötöten, halálos bú szálltan ?
Küzdve egyre azzal . . .

Hah ! hát ha a földben ? hah hát ha az égben ?
Vagy a sirban éppen, enyészve már régen ?
Ah gyilkoló kétség !
Elsirom az éjnek, elsirom a napnak,
Szörnyü fájdalomnak talán választ adnak,
Halálát, vagy éltét ?

— Jött, rohant, száguldott, rontva, dulva, tépve,
Nagy, roppant, óriás kínos keservébe —
Megnyugodott aztán . . .

De bússá lett a föld, bússá lett az ég is,
Egyiknek a szíve, másnak lelke vérzik
A bánat panaszáan.

Nekem is a szívem, nekem is a lelkem,
Mind a kettő vérzik a néma keservben
S örökös e vérzés . . .
Úgy bolyongok én is, úttalan, sokáig,
Hasztalan keresve tavaszom virágít,
Mint a téli szélvész.

Itten is virágzott, ottan is virágzott ;
Itt már csak a kóró, nincs kóró se már ott —
Ah, én sok reményem !
Tiveletek bánt hát a szörnyű haláldal
Nem a földi nyiló s hervadó virággal
A sors — oly keményen !

EPEDES.

Mi lesz belőlem, ha nem szeretsz te ?
Fejem lehajtva, sóhajtva kérdem.
Melletted ülök s bánatba veszve
Hervadni látom minden reményem.

Mért küzködém hát a lét bajával,
Ha nem te lész a legszebb babérom ? !
Sok vágyam, álmom, mind csak terád vall —
S úgy veszszen éltem, mint egy sötét rom ?

De száналomból sohse szeress meg,
Hagyj porba hullnom s tiporj el engem . . .
Szerelmedért még akkor se esdek ;
Ugy boldogit, ha megérdemeltem !

Kis szikra kell csak égő szivedből —
Mely ha felém vonz, csacsog felőlem :
Szivedhez akkor menten emelj föl,
S ajkamra csókold : mi lesz belőlem.

TÜNDÉRMESÉK CSODÁS TAVASZRÓL.

Virágod édes illatától
Megittasul a lelkem.
Emeld fel és viseld te gondját,
Ha lábaidhoz ejtem.

S mi meglepé, oh el ne kergesd
Azt a bűbájos álmot :
Hadd lássa, nézze, hadd szeresse
Meghervadó virágod.

Oh a virágok életének
Olyan vonzó meséje !
Hallgatja, tudja, érzi a szív,
S sohsem telik be véle.

Tündérmesék csodás tavaszról . . .
Nevet az esti csillag
S a zöld virányról égbe sző fel
Aranysugáru hidat.

Siet a sok virág, megannyi,
Vegyülve egy csoportba.
Tied szerelmem mind halálig !
Kis szívük ezt dohogja.

S az esti csillag fönn az égben
Ragyog, dalol nevetve . . .
S a kis virágok csak sietnek
Tudod hová ? — öledbe.

SZERETLEK !

Te vagy nekem egész világom,
Hitem, reményem, mindenem.
Tebenned és teérted élek
Mindkét világi életem.

Szivemben hordlak mindenestől,
Miként a nap tűztengerét ;
Én üdvöm, álmom, büszkeségem,
Lelkem, szerelmem, mind tiéd.

Oh add kezéd ! jer karjaimba,
S örökre ily maradj velem !
Te az eget legszebb világa
Szeretlek forrón, végtelen !

FÉNYES A NAP . . .

Fényes a nap, fényesebb a szerelem.
Szép a lány, szép, de legszebb a kedvesem.
Hej, ha e nap ragyogná be az eget :
Elnyerném az egész örökéletet.

Sötét felhő, ne takard el e napot,
Kedvesemért, tudom úgylis meghalok.
Amig élek, pillanatig legalább
Hadd csókoljam valamennyi sugarát.

ESKÜVŐNK ELŐTT.

Suttogó beszéded lombok eltanulják,
Nap, hogy hallja hangod : földre veszi útját
S fényes sugarából
Készül fejecskédre menyasszonyi fátyol.

Lágy ölelésed' ha látják a virágok :
Kebelükre intik a csillagvilágot
S ezek ajándéka
Szerető sziveden a legszebb bokréta.

Őzi termetedre lepke adja selymét,
Syrász illatárját, tenger mélye gyöngyét,
Kincseit a bánya,
Ragyogó szépséged' szived kincsháza.

Nászkiséretünkül eljön tündérország,
Hit, remény, szeretet, az üdv és boldogság,
Jóság, hűség, harmat —
S örökösen kedves vendégink maradnak.

Ne vond vissza ajkad, rá ha csókom árad.
Hadd mutassa vígan madár a párjának
S a világnak szerte . . .
Ettől a zenétől lesz a kedvnek lelke.

Karjaim kitérítvák, jer hát a szívemre,
Kössük lelkeinkkel életünket egybe,
Szeretve örökön !
Hadd legyen boldogság mennyen és a földön

BOULANGER.

Nyomorult Sors ! ellenem törekszel ?
És reám fogsz vakmerő kezét ?
Tán hiszed, hogy könnyű, léha szerrel
Drága birodalmam megnyered ?

Haha ! vad Sors ! háború lesz ottan !
Ha kell, öröklétig terjedő !
Bár harcunktól ég s föld összeroppan :
Akkor sem lesz diadalt nyerő !

Dúlhatsz, mint a legszilajabb orkán,
Mely százados tölgyet tépdesett —
Én a hegyek óriási ormán
Megdönthetlen, edzett szirt leszek.

Légy te merész, vad, vakító menykő,
Mely a szirtet is megdöntené :
Sas-szárnyam már akkor ott lesz rengő,
Magasan, a csillagok felé.

Légy te minden ! . . légy te bár akármi :
Én leszek méltó ellenfeled !
S bátran fogok veled szembeszállni,
Mindaddig, míg le nem győztelek.

És akkor véres fejedre lépve,
Ezt kiáltom győzedelmemül :
Gyávák ! kiknek sors hitét letépte,
Nézzétek, a győztes mint hevül . . . !

Jöjjetek, és sziveteket tárva
Foszlátok most őt meg bátoran . . .
Kinek bármily óriási vágya —
Amit meg nem adna, nincs olyan !

Nekem pedig gazdagságot, hirt, fényt,
S add a legszebb nő-ajándokot . . . !
Még e mellé viszonzásul, önként,
Én leszek, Sors ! — király-zsarnokod.

FELHŐK.

I.

Megnéztem sorba a tömegnél
Az érzetet, a sziveket.
Sahara tenger pusztaságán
Kicsiny oáz a szeretet.

Sirokkóval Sámum veszekszik :
Aranyhegygyé vál a homok . . .
Én még hiszek a szerelemben :
Abban leszünk mi boldogok.

II.

Ifju korunkban kell szeretni,
Mig kebelünk kéjjel tele . . .
Szemünkben az éj csillagezre,
Szívünkben a menny édene.

Ha egyszer meglepett az aggság,
Lelkünket is beérdeli —
Hidd el nekem : minden mulandó,
Csak a szerelem isteni !

TARTALOMJEGYZÉK.

	Oldal
Indián dolog	5
Fülemile	7
Osztályrész	8
A magyar	8
Morzsaosztás	10
Addig édes	11
Menj férjhez	13
Fecskemadár	14
Szeress csak	15
Válasz-uton	15
Hajósok éneke	17
Boldog madár	18
Aratáskor	18
Napóleon szent-Ilona szigetén	20
Te és én	21
Veritatem régibus	22
Vigasztaló	23
A rózsák hónapban	24
Tavaszi	27
Barátomnak	27
Az a fűszál	30
Karácsoni képek I-IV.	30
Igaz, nemes gyöngy	33
Szebb világ	34

	Oldal
Sziv és ész	35
Riadó	36
Hirlap-olvasás 1-5.	37
Megnyugvás	39
Fátyol	43
Harczkészen	44
Ha rád emlékezem	45
Isten	46
Bölcsesség	46
Egy régi csatatéren	47
Vallomás	49
Te vagy	50
Chaos	52
Haldokló bánat	53
Az eszkimóról	54
Telekmérés	57
Esti harangszó	57
Álom-élet	58
Békülés	59
Agglegény-dalok I-XX.	62
Szabadság hajnalán	71
Költözik a	73
Mese a hűséges királynőről	74
Feltámadáskor	76
Ellenségeimnek	78
Titkos bánat	79
Csatavesztés	80
Vadászat	82
Álló csillag	84
Hóviharban	85
Magyar-honvéd dala	86
A világ körül	87
Poharazás közben	88
Egyesülés	89
Haldokló virágok	90

	Oldal
Halottak estéjén I. II.	91
A kárhozatból	92
Csillag is, virág is	93
Tengeri nászut	94
Emlék	95
A magasban	96
Őszi vihar	97
Tavaszi est	98
Labancz-nóta	100
Vihar keze	101
Pusztá nekem a föld	102
Erdei történet	102
Ne tégy mindenért szót	103
Oh föld	105
Elemek csatája I-IV.	108
Világfájdalom	111
Rimgyárosoknak	112
Panasz	114
Bolyongás	115
Epedes	117
Tündérmesék csodás tavaszról	118
Szeretlek	119
Fényes a nap	120
Esküvőnk előtt	121
Boulanger	122
Felhők I. II.	123

